

1

พัพพิเลฟ

กลางโรงเรียนมัธยมนานาชาติสวีเดนของประเทศ

เด็กผู้หญิงเกรดเก้าหน้าตาเกลี้ยงเกลาสวยหมดจดอย่างฝันผ้าย กำลังเดินไปยังห้องเรียนที่ไม่ใช่ของตน แต่เป็นของนักเรียนเกรดสิบสอง

ใครๆ ก็พูดกันว่าเธอนั้นเรียนเก่งชนิดหาตัวจับยาก แถมเรียบร้อย มีมารยาทเหมือนผ้าพับไว้ ยังไม่รวมดีกรีการเป็นลูกสาวแท้ๆ คนเดียวของ ภัทพงษ์ พรธณสกุล ประธานบริษัทสื่อสิ่งพิมพ์ระดับเอเชียที่มั่งคั่งที่สุดยาวนานกว่าครึ่งศตวรรษ และกำลังจะอัปเดตไปทำธุรกิจด้านไอที ส่วนมารดาของเธออย่างพรผืนก็โพรไฟล์แรงไม่แตกต่าง เพราะท่านเป็นสถาปนิกระดับโลก การันตีความหลักแหลมโดยสถาบันชื่อดังจากอเมริกา และมีเชื้อสายเป็นผู้ดีเก่า

เสียงลือเสียงเล่าอ้างบวกกับความเป็นลูกผู้ดีตระกูลสูงทำให้ฝันผ้ายต้องวางตัวเร็ด เชิด และหยิ่ง เพื่อรักษาระดับหน้าตาในสังคมอันเป็นภาพลักษณ์ที่ดีต่อตระกูล

ชีวิตที่แสนจะเปรียบได้ดั่งดอกไม้ทำให้ไม่มีผู้ชายที่ไหนกล้าเข้ามาข้องเกี่ยว แม้เธอจะน่าพิศมัย และเหล่านักเรียนชายในโรงเรียนจะโพรไฟล์ไซเลนก็ตาม

ทว่าภายใต้การปั้นหน้าให้เรียบนิ่งนั้น ฝันผ้ายกลับหลงรักรุ่นพี่

คนหนึ่ง

เขาเป็นนักกีฬาว่ายน้ำ และเธอก็ชอบว่ายน้ำเช่นกัน ทำให้สถานที่ที่พบพานกันครั้งแรกคือสระว่ายน้ำในโรงเรียน... เขากำลังว่ายน้ำอยู่กับเพื่อนฝูง หยดน้ำพร่างพรายเกาะทั่วลำตัวสมบูรณ์แบบ เธอเห็นเขารับผ้าขนหนูจากเพื่อนก่อนใช้มันซับไปทั่วใบหน้าขาวผ่อง คิ้วดำคมเข้ม ดวงตาคมกริบ ริมฝีปากแดงดูจุกหลาบในสวนหลังบ้านที่แม่เธอปลูก

หลอมองเขาเซ็ดผมเผ้าที่เปียกน้ำจนลู่ลงมาปรกหน้านานสองนาน จนเขาผลอสะบัดเพื่อนชายที่กลายเป็นเพื่อนสาวได้ไม่นาน ตกสระน้ำ เหตุเพราะเข้าไปสวมกอดลูกบอล... เธอถึงได้สติ พอดีกับที่รุ่นพี่คนนั้นหันหน้ามาตรงที่เธอนั่ง เธอจึงรีบกางหนังสือปิดหน้าไว้

มีเพียงเธอที่ชอบเขา เพราะเขาไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ

จากคนที่ไม่เคยใส่ใจอะไรรอบตัว พอเริ่มสนอกสนใจคนที่เป็นอย่างที่ตัวเองคิด เธอก็ฉีกกฎของตัวเองแหลก เริ่มจากถามประวัติเขาจากเพื่อนจนรู้ชื่อเสียงเรียงนามว่าแทนฤทธิ เป็นทายาทประธานบริษัท อสังหาริมทรัพย์ขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง ส่วนวงศาคณาญาติก็ช่างน่ากลัวยิ่งนัก เพราะแต่ละคนเก่งชนิดไม่มีใครกล้ามาเทียบ

เรื่องความร่ำรวยก็ไม่ต้องพูดถึง คนในโรงเรียนต่างยกให้เขาเป็นที่สุดดีคู่กับชาวฉาวเรื่องผู้หญิง

แต่ถึงรุ่นพี่คนนี้จะป็นทายาทมหาเศรษฐี สาวๆ ที่ชอบเขากลับตกหลุมพรางรูปร่างที่น่ากอดและหน้าตาที่หล่อร้าย บางคนถึงขนาดเวินว้อไปว่าแม่เทพบุตรจุติลงมาแล้วยังไม่อาจเทียบเท่าได้กับส่วนเสี้ยวของแทนฤทธิ

ผู้หญิงระดับไฮคลาสหลายคนหวังจะเก็บแต้มให้เขามาเป็นหนึ่งในคอลเลกชันสะสมผู้ชายดีกรีแรงแห่งประเทศไทย แต่กลับต้องพ่ายแพ้ยอมสยบเป็นฝ่ายโดนเก็บแต้มเสียเอง และถึงประวัติเกี่ยวกับผู้หญิง

จะดี... แผลง เขาก็ยังเป็นดาวเด่นในสายตาสื่อมวลชนคนมีชื่อเสียงจากการออกงานสังคมกับบิดา รวมไปถึงเรียนรู้การบริหารตั้งแต่ยังเล็กจากลุง จนช่วยแบ่งเบาภาระของบุพการีได้ตั้งแต่เพิ่งย่างเข้าวัยรุ่น

กิตติศัพท์ความหล่อเหลา เอาการเอางาน พ่วงด้วยความเจ้าชู้ที่มีเสน่ห์เหลือล้น ทำให้กลายเป็นคนที่น่าจับตามองแห่งวงการธุรกิจไปโดยปริยาย

เขาเคยออกรายการทีวีชื่อ *แฉแผลง* มีพิธีกรสาวนามเจ้าขอเป็นผู้ดำเนินกรล้วงความลับ ตลอดรายการเจ้าขอมั่นใจเกินล้าน ชักถามละเอียดยิบอย่างโนสนโนแคร์ความหล่อของพ่อคุณ หล่อมันมั่นใจมากกว่าจะไม่ตกหลุมพรางลวงๆ ของแทนฤทธิ์ และจะบีบบังคับให้เขาตอบได้ทุกคำถาม

วินาทีที่เจ้าขอเริ่มสัมภาษณ์เรื่องเกี่ยวกับสาวๆ ซึ่งมีข่าวตบตีแย่งเขากลางงานเปิดตัวทางด่วนที่บริษัทของพ่อเขาเป็นคนสร้าง แทนที่เด็กหนุ่มจะตอบตรงๆ อย่างที่เจ้าขอต้องการ กลับกระซึกกลับว่า

“ก็ไม่ได้อยากจะทำตัวเบตบอยหรอก แต่ก็ต้องยอมรับละ ว่าความหล่อบางทีก็สร้างหายนะได้เหมือนกัน คุณว่าไหม”

แล้วเขาก็เลิกคิ้วมองเจ้าขอนิ่งก่อนกรีดยิ้มพรายจนคนที่มาดมั้นตอนแรกถึงกับอ้าปากค้างอายม้วน อัดรายการต่อไม่ได้ ขนาดผู้กำกับสาดน้ำมนต์แก้เวดใส่เจ้าแก็เพราะเดาไปเองว่าโดนคุณไสยที่แทนฤทธิ์ทำแต่ก็ยังไม่หาย สุดท้ายเขปนั้นต้องตัดจบแบบงงๆ

รัศมีคุณชายฉาบด้วยความหยิ่งผยอง... คำนี้นั้นควรค่าแก่เขาที่สุด ผืนผ้ายเองก็รู้อยู่แก็ใจว่าไม่ควรเอาตัวมายุ่งเกี่ยวกับรุ่นพี่อย่างแทนฤทธิ์... หล่อ รวย และที่สำคัญเจ้าชู้เหลือร้าย แน่นอนเด็กวัยสิบห้าปีควรจะไปเดินกลับไปตามทางเดิม และให้เรื่องนี้จบลงอย่างเศร้าคืออยู่เฉยๆ ไม่ต้องทำอะไร

แอบรัก แต่วันหนึ่งคงจะลืมได้ ให้เขาเป็นคุณชายอยู่บนหิ้งแสน

เพอร์เฟกต์

แต่ชีวิตไม่มีอะไรเที่ยง เพราะเมื่อสัปดาห์ก่อนเธอเพิ่งล่วงรู้ว่าตนเองจะต้องย้ายไปเรียนอเมริกา ความคิดที่เคยจะเก็บเรื่องนี้เป็นความลับก็เปลี่ยนเป็นอยากให้เขารู้ แต่ไม่อาจหาญพอจะบอกหน้าไปบอกเขาตรงๆ เพราะชื่อเสียงของตระกูลที่แบกไว้บนบ่าเลยตัดสินใจมาที่นี้...ที่โต๊ะประจำตัวของเขา

ฝันฝ่ายหันกลับไปมองตามทางเดินอีกที เมื่อไม่เห็นแว้วว่าจะมีใครผ่านมา มือชาวพิสุทธ์ก็จัดการหยิบของที่เตรียมมาใส่ไว้ใต้โต๊ะของแทนฤทธิ มันเป็นดอกกุหลาบพันธุ์หายากที่แม่เธอทะนุถนอมปลูกในโรงเรือนควบคุมอุณหภูมิอย่างดี พวงด้วยเครื่องประดับเรียบหรูสำหรับผู้ชายนั่นคือคัพปลิงก็ดอกกุหลาบ ก่อนจะหยิบการ์ดหนึ่งใบขึ้นมา และกำลังจะใส่เข้าไปในที่เดียวกัน

“มาทำอะไรที่โต๊ะพี่”

เธอสะดุ้งตกใจจนเกือบทำการ์ดตก ตัวเย็นวาบเหมือนอุณหภูมิรอบตัวติดลบกะทันหัน สมองประมวผลปั่นป่วน ไม่กล้าหันหลังกลับไปมอง ใจอยากจะเป็นที่สนใจของคนอื่น แต่คำว่า ‘โต๊ะพี่’ แสดงความเป็นเจ้าของเสียขนาดนั้น คงจะเป็นใครไม่ได้ นอกจากเขา

‘ช่วยแล้วยายฝ่าย!’

กลิ่นใจหมุนตัวหันมาเผชิญหน้า กะจะคิดเรื่องโกหกขึ้นมาสักเรื่อง แต่พอเห็นใบหน้าหล่อร้ายของผู้ชายที่ชอบและบางครั้งแอบคิดเกินเลย มันก็ทำให้เธอหุ้ร้อนและค่อนข้างแน่ใจว่ามันต้องแดง

“คือว่า...คือ” ริมฝีปากบางเฉียบก็เป็นใจรับคำสั่งอย่างภักดีนึกถึงกับพูดติดๆ ชัดๆ ให้ตาย ไม่สมเป็นเธอเลย

แทนฤทธิมองเด็กผู้หญิงผิวขาวกระจ่าง ดวงตาโตสวย จมูกเขตรัน ริมฝีปากอวบอิ่ม ถักเปียยาวสองข้าง ผมบนหัวเรียบตึง ไม่มีทำที่ว่าจะหลุดออกมาสักเส้น ก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเธอฉายแววสวยตั้งแต่

อายุเท่านี้ แค่เห็นหน้าใกล้ๆ ก็ยอมรับอย่างไม่มีข้อกังขาว่าแสนจะถูกใจ คนอะไรทำผมทรงพจมานโบราณคร่ำครีแล้วยังดูดี

อยากจะชวนเด็กสาวลองออกแดดดูสักครั้ง แต่พอเห็นแววตาอ่อนเตี้ยสา หน้าแดง หูแดง ลามไปถึงคอเสวยังแดงชาตเพียงอยู่ใกล้ผู้ชายแค่นี้ มันก็ทำให้เขาจำยอมเปลี่ยนความคิด

“หลงทาง?” แกล้งหยอกไปอย่างนั้น ใครจะหลงทางในโรงเรียนที่เรียนมาหลายปี และก็ได้เห็นสาวเจ้าส่งสายตาค้อนขยับมาให้ทันที รู้เลยว่าแท้จริงก็น่าจะดีใช่เล่น

“เปล่าค่ะ น้องขอตัวก่อน” พุดจบคนเอาตัวมาหาเรื่องก็พยายามแทรกตัวออกมา เพราะแทนฤทธิ์ไม่ยอมหลีกทางให้ ยังคงยืนเป็นไม้ซุงแข็งที่อ

ฝันฝ่ายได้ยินเสียงแจ่มชัดว่าเขาหัวเราะในลำคออย่างกวนประสาท แต่เธอก็ไม่เห็นว่าเขากำลังยิ้ม รับรู้แค่ว่าคนตัวสูงกว่าเธอมากกำลังก้มมองศีรษะด้วยแววตาแรงกล้า ทำไมเธอก็เพราะชนหัวเธอลูกกระมัง

สถานการณ์บีบบังคับ สติเริ่มไม่อยู่กับตัว ในที่สุดก็ตัดสินใจเบียดเขาเพื่อให้หลีก แต่แล้วร่างกายกลับเสียดสีกันอย่างน่าใจหาย

“ถูกตัวพี่แบบนี้จะดีหรือ”

ไม่ดีเลย นั่นคือคำตอบในใจ

แกล้งทำเสียดๆ แต่ก็ยอมขยับให้เด็กสาวเดินผ่าน กระนั้นก่อนสาวน้อยจะได้ไปถึงไหน ตาคมปลาบก็ดันเห็นดอกกุหลาบสีแดงได้โตะกับกล่องใส่เครื่องประดับกำมะหยี่สีดำ ความคิดที่ว่า จะปล่อยเธอไปเลยสะดุด

“ชอบพี่?”

เจ้าของร่างบางชะงักครู่หนึ่ง หลับตาลงซ้าๆ ก่นด่าตัวเองในใจว่าตัดสินใจพลาดแล้วที่มาอยู่ตรงนี้ จำใจหันหน้าสวยไปสบตาอีกรอบ

ก่อนจะโกหกคำโตอย่างที่ว่าตัวเองยังคิดว่า...ไม่น่าพูดไปได้

“เปล่าค่ะ หนูเอามาให้รุ่นพี่คนอื่น”

เด็กหนุ่มยิ้มกริ่มทันทีที่เจ้าตัวโป๊ปก หากเธอยอมรับก็จบ แต่นี่โกหก มันทำให้เขากระสันอยากเอาชนะ ด้วยการทำให้เธอพูดความจริง มีผู้หญิงมาสารภาพรักหลายคน คงผู้หญิงก็หลายคน แต่ไม่เคยมีใครเลยสักคนที่ทำให้รู้สึกอยากเป็นนายพรานออกไล่ล่าเธอ

“คนไหนล่ะ ชอบใคร บอกพี่ได้นะ” วางท่ากอดอก ชมวดคิ้วนิดหน่อย หรีตาลีกลั่นน้อยประหนึ่งสงสัยใคร่รู้เหลือเกิน เท้าหน้าอย่างสามชุกไม่กี่ก้าวก็ประชิดตัวผีนผ้าย

เด็กสาวตกใจ เขาเป็นผีน้อยแคสเปอร์หรือไง เมื่อก็ก็มาอยู่ข้างหลัง เป็บเดียวก็ถึงตัวเธออีก ในช่วงกำลังต่อว่าในใจ แทนฤทธิ์ก็จกขวยการด์ในมือคนที่กำลังยื่นอึ้งออกไป และเปิดอ่านอย่างรวดเร็ว

“พี่แทนฤทธิ์เอามานะคะ”

“รู้จักพี่ด้วย แน่ใจนะว่าไม่ได้ชอบพี่”

ด้วยความตกใจผีนผ้ายจึงผลอตัวเข้าไปสวมกอดเพื่อจะยื้อแย่งการด์โรมแมนติกที่กำลังจะกลายเป็นการด์อภัยคไบนั้น ไม่คิดเลยว่าคนแสนฉลาด (เรียน) อย่างเธอจะตามเล่ห์เหลี่ยมเขาไม่ทัน และถ้าที่บ้านรู้ว่ามาทำอะไรเง่าแบบนี้ มีหวังต้องถูกส่งกลับไปเรียนวิซาทูสสตรีใหม่โดยป่าเฟื่องฟ้าผู้เคร่งครัด...โอ ไม่นะ แคคิดก็สยงแล้ว

“กอดพี่แล้วอย่าคิดว่าจะจบง่าย ๆ”

พอรู้ตัวว่ากำลังลวนลามเขาทางอ้อม แขนเรียวกดคล้องอยู่รอบลำคอเขา จมูกคมสันแทบจะจดหน้าผากเธอ และริมฝีปากรุ่นพี่แสนกลกำลังยิ้มพริ้มเพรา ดวงตาร้ายกาจเหลือบลงมองเธอหยอกเย้า เธอก็รีบติดตัวเธอออกห่างก่อนจะไปยืนหน้าแดงข้างๆ

“ไม่กอดแล้วหรือ พี่ไม่หวงหรือ”

ใครอยากกอดเขาก็

เด็กหนุ่มมอฮัมหมัด เหล่มองเด็กสาวที่หน้าซีดแล้วซีดอีกก่อนเปิด การ์ดอ่านต่อ “ชอบพี่แทนฤทธิ์นะคะ”

เสียงท่อมสุภาพอ่านข้อความที่ทำให้เธออายุที่สุดในชีวิต ถ้า หายตัวได้อยากหายวับไปเดี๋ยวนี้ เขาอ่านซึ่งหน้าอย่างนี้ได้อย่างไร และ ยิ่งจะจับไข้เมื่อเห็นสายตากรุ่มกริมมองเธออย่างจับผิด ล้อเลียน กำชาย เขามันร้ายกาจ

“เขียนแค่นี้เองหรอ คนอื่นเขียนบอกรักพี่สิบหน้ายังไม่พอเลย นะ น่องนี่แปลกคน”

แถมหลงตัวเองมาก

“เอาเป็นว่าน่องขอตัวก่อนนะคะ”

“อย่าเดินหนีเป็นครั้งที่สอง ชอบหันหลังให้พี่ ใช้ได้ที่ไหนกัน พี่โตกว่าเรานะ รู้หรือเปล่า”

ห่างกันแค่สามปี แต่ดูเขาพูดเข้า...เจ้าบงการ

แถมเขายังปราดเข้ามาจับข้อมือเธอแน่น ผืนผ้ายมองอย่าง หวาดหวั่นปนหวั่นไหว ชอบก็ชอบ แต่ตอนนี้เขากำลังทำให้เธอเริ่ม กลัว กลัวว่าเขาจะทำมีดมีร้ายจนอยากจะโทร. เรียกบอดีการ์ดของพ่อ มาคอยปกป้อง แต่ถ้าทำอย่างนั้นหวังได้เป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โต ทั้ๆ ที่เธอเป็นคนเดินเข้ามาหาเขาเอง

แทนฤทธิ์เองเมื่อเห็นเธอเริ่มตัวสั่นก็ยอมปล่อยและอยากจะทำ ดูท่าต้องปฏิบัติต่อเธอด้วยความใจเย็นและสุขุมลุ่มลึกกว่านี้ ไม่งั้น ลูกแมวน้อยอาจเตลิด

“คืนนี้บ้านพี่จัดปาร์ตี้ฉลองเรียนจบ อยากไปไหม”

เด็กหนุ่มเอียงคอถามอย่างเชิญชวน ทำผืนผ้ายตาพราไปชั่ว ขณะ รู้สึกอึดอัดหายใจไม่ออก ใจไม่รักดีด้านหนึ่งตะโกนลั่นทุ่งว่า “นี่แหละคือโอกาสที่ฉันรอคอย”

“น่องว่ามันคงไม่เหมาะ” เธอตอบกลับไปอีกแบบอย่างไว้มาด

ผืนคอเชิดหน้าหลบลี้อยู่สายตาเขา แกว่งตาเจ้าเล่ห์แต่ฉาบด้วยความ
อบอุ่นอวลคลั่งขนาดนั้น ประหารเธอเลยเถาะ

“คิดอะไรมาก นื่องข้ามขั้นกว่าผู้หญิงหลายคนที่เคยควงแล้ว
รู้ใหม่” เมื่อเห็นเธอขมวดคิ้วทำหน้าไม่เข้าใจ เขาก็หลุดซ้ำ และทำ
เหนียมอายอย่างที่เขาไม่เคยคิดว่าจะได้เห็น “ก็...นื่องกอดพี่แล้ว”

“พี่แทนฤทธิ์!” เผลอตวาดเพราะไม่คิดว่าเขาจะล้อเธอด้วยเรื่อง
แสนน่าอายเมื่อครู่ แต่ดูเหมือนรุ่นพี่สุดแสนจะไม่ทุกข์ร้อน แถมยังทำ
หน้ามีนใจ

“ถ้าวันนี้นื่องไป เราจะได้เจอกัน และพี่จะพานื่องเดินชมรอบบ้าน
เลยนะ” ล้อเธออีก เธอไม่ใช่เด็กสองขวบที่เหมือนเอาตุ๊กตามาล้อแล้ว
จะรีบตะครุบ

“นื่องอยากไปตรงไหนก็ได้” เขายื่นข้อเสนอต่อ

“ห้องนอนพี่ก็ได้” มันเป็นประโยคที่ทำให้เธอต้องอ้าปากค้าง
เขาเป็นคุณชายจริงหรือเปล่า เพราะการกระทำออกไปแนวเพลย์บอย
หื่นบ้ากามชัดๆ

“พี่แทน!”

“ถือซะว่า...ขอบคุณเรื่องดอกกุหลาบ” แทนฤทธิ์หยิบกุหลาบ
งามแสนสวยใต้โต๊ะตัวเอง แฉกขึ้นมา กลิ่นหอมของมันก็ฟุ้งไปทั่ว
หอมเหมือนกลิ่นกายเด็กสาวตรงหน้า คนอะไรตัวหอมมาก

ยลกุหลาบจนพอใจแล้วก็เปิดกล่องกำมะหยี่สีดำ เมื่อเห็นคัพลิ่งก็
เรียบหุมนั้นก็ยิ่งตรึงใจเพิ่มขึ้นอย่างทบทวี...มันถูกประดิษฐ์ขึ้นมาอย่าง
ดอกกุหลาบ

คนตัวโตยืมไม่หุบ เหลือบตาขึ้นมองรุ่นน้อง ก็เห็นเธอที่ตอนแรก
มองเขาอยู่เช่นกันรีบผินหน้าไปทางอื่น

“อยากให้พี่ใส่ติดตัวไว้ตลอดเหรออ”

“ถ้าพี่ไม่ชอบ เอาคืนมาก็ได้ค่ะ” เธอกำลังจะเข้าไปแย่งคืน

แทนฤทธิ์ก็ปิดกล่องและเก็บไว้ในกระเป๋าเสื้อ

ถ้าเธอจะแย่ง ครั้งนี้คงต้องถอดเสื้อเขา

“ไม่คืนหรอก เพราะพี่ชอบมาก ถ้าอยากได้คืนต้องเอาอย่างอื่น มาแลก”

กลายเป็นเธอที่ได้แต่มองตาค้างอยู่กับที่ทั้งๆ ที่เขากำลังเดิน ออกไป และเมื่อจะผ่านพ้นยังมีวายทั้งทำด้วยประโยคที่ทำให้หน้า เธอร้อนผ่าว

“คืนนี้พี่จะรอนะ”

ฝันฝ้ายยืนมองตัวเองอยู่หน้าบานกระจกในห้องนอน

ใหญ่ของตน ชุดเดรสสีหวานพอดีเข้ากับการถักเปียกึ่งปลาสองข้าง ทำให้เธอดูเหมือนเด็กที่จะไปเที่ยวดิสนีย์แลนด์มากกว่าจะไปปาร์ตี้ฉลองเรียนจบ

ใช่...เธอกำลังจะไปบ้านเขา

จะว่าไปไม่รู้จะไรดลใจเธอให้หาญกล้า บ้าบิ่น เข้าไปในบ้าน ของคนที่เพิ่งจะพบกันได้ไม่กี่ชั่วโมง อาจเพราะเธอเองแอบชอบเขามา นานเป็นปีเลยคุ้นเคยกับเด็กหนุ่มไปในตัว แต่เขานี่สิ เพิ่งเคยพบเธอ ครั้งแรกก็กลับใจดีอย่างประหลาด กระนั้นจะมีเหตุผลอะไรก็ช่าง ไป สนุกสักหน่อยจะเป็นไร เธอก็ผ่านงานเลี้ยงมาร้อยเอ็ดเจ็ดย่านน้ำ ทิ้งของธุรกิจที่บ้านและของเพื่อนฝูงรวมถึงญาติสนิท งานนี้ก็แค้นงาน ปาร์ตี้งานหนึ่งเท่านั้น

“คุณหนูฝ้ายแต่งตัวสวยเชียวคะ จะไปไหนหรือคะ” นมแสงเอ่ย ทักทันทีที่ได้เห็น หล่อนเป็นแม่นมของฝันฝ้าย และยังเป็นหนึ่งในคนที่ เลี้ยงดูเธอจนเติบโตใหญ่

“งานเลี้ยงคะนม ฉลองเรียนจบ”

“ถักเปียจะเข้ากันหรือคะคุณหนู ลองทรงอื่นใหม่คะ”

“ทรงอะไรดีล่ะคะนม” ลี้นเสียงของเด็กสาว นมแสงก็เข้ามา
แกะยางมัดผมออก คลายเกลียวของเปียหนา ผมยาวสลวยทิ้งตัว
คลอเคลียแผ่นหลังอย่างงามล้ำ และจากการถักเปียทำให้ผมยาวตรง
กลายเป็นลอนคลื่น สวยน่าดึงดูดและมีเสน่ห์โดยปริยาย

“ปล่อยผมดีกว่าค่ะ คุณหนูของนมเป็นสาวแล้ว แถมสวยเสีย
ด้วย”

ฝันฝ้ายมองกระจกหลังจากเปลี่ยนทรงผมใหม่ ก่อนจะเอ่ย
ขอบคุณนมแสงผ่านกระจกนั้น ลิบปีที่แล้วเธอเป็นเด็กห้าขวบ พ่อแม่
รัก ทะนุถนอม ลิบปีต่อมาเธอกลายเป็นสาววัยรุ่นอายุสิบห้า ถึงมีอัน
จะกิน แต่ขาดรอยยิ้ม ลิบปีต่อไปเธอจะเป็นเช่นไร นั่นคือเรื่องของเธอ
กำลังคิด

“คุณหนูกำลังจะไปเรียนเมืองนอกเมืองนา อะไรที่อยากทำก็รีบ
ทำนะคะ จะได้ไปเรียนอย่างสบายใจ”

นมแสงยังช่วยเซตผมให้เข้าที่เข้าทาง ได้ยินนมแสงพูดแบบนั้น
ฝันฝ้ายก็ถอนหายใจเมื่อคิดถึงสิ่งที่เธอทำในวันนี้ ซึ่งดูจะผิดพลาดจน
บานปลายไปใหญ่

“นมคะ วันนี้ฝ้ายทำเรื่องที่ไม่ควรทำ”

“เรื่องอะไรคะคุณหนู”

“ฝ้ายไปบอกรักรุ่นพี่ที่ฝ้ายชอบ”

นมแสงมีอาการแคตาโตขึ้นนิดหน่อยเท่านั้น ฝันฝ้ายก็โล่งอกที่
ไม่ถูกผรุสวาท เพราะหากเป็นป่าเฟื่องฟ้า ตอนนี้อยู่คงโดนหวายทวง
หลัง

“...”

“ฝ้ายไม่ควรทำมันเลย นมเห็นฝ้ายเป็นเด็กแย่หรือเปล่าคะ”

นมแสงยังเงิบ เดว่าคงกำลังสงสัยว่าเธอก็มีคนที่ชอบแอบ
ชอบด้วยหรือกระมัง เหตุเพราะคืนวันที่ผ่านมา เธอไม่เคยแม้แต่เผย

พิรุณสักเล็กน้อย

“ความรักผิดด้วยเหวอคะ นมรู้ว่าคุณหนูคิดอย่างไร คุณหนูไม่อยากจะค้างคา มีอะไรก็ต้องเคลียร์ นั่นคือนิสัยของคุณหนูตั้งแต่เด็ก บางครั้งฐานะ ชนชั้น หรือกฎเกณฑ์ทางสังคมก็ซื้อความสบายใจให้เราไม่ได้ นมเคารพและเข้าใจคุณหนู ไม่ว่าคุณหนูจะคิดเห็นอย่างไร สิ่งที่คุณหนูอยากเห็นคือคุณหนูมีความสุขเท่านั้นเองค่ะ”

“ฝ่ายรักนมนะ”

เธอสวมกอดนมแสงแน่น ใบหน้าหวานซुकอกคนที่เลี้ยงดูเธอนานพอดู คนสูงวัยก็ลูบหัวเธออย่างรักใคร่เอ็นดูก่อนกดจุกลงบนนมหอมกรุ่น ไม่กล้าบอกเรื่องของตัวเองที่ต้องออกไปจากบ้านหลังนี้เช่นกัน... ยามที่คุณหนูแสนรักเดินทางไปอเมริกา

ปาร์ตีฉลองเรียนจบที่บ้านของแทนฤทธิ์ถูกจัดอย่างครึกครื้น สวงงาม อาหารนานาชาติจัดตั้งเรียงราย ละลานตา เกินกว่าจะนับได้ ทุกอย่างดูแสนประทับใจมาก แต่เธอกลับร้อนรุ่ม

เพราะนี่คืองานแฟนซีหน้ากาก และเขาไม่บอกเธอเลยสักนิด ตอนแรกที่มาถึง ผันฝ่ายเปลี่ยนใจเดินกลับออกไปนอกงานแล้ว เพราะเธอแต่งตัวผิดธีมอย่างหนัก ทว่ากลับมีปริศนาเชิญให้เข้ามาในงาน แถมยังถามไถ่ว่าเธอใช่คนที่แทนฤทธิ์ออกปากเชิญเมื่อกลางวันหรือไม่

ปริศนาคือใคร? เพราะว่ามีแค่เธอคนเดียวที่ไม่ได้สวมหน้ากาก ละลิ

และเขาได้รับคำสั่งอีกว่า อย่างไม่เสียก็ต้องกล่อมเธอให้ยอมเข้างานให้จงได้ ลงท้ายด้วยแทนฤทธิ์ขอโทษที่มาต้อนรับเองไม่ได้ เธอเลยจำต้องเดินเปิด扉ใบหน้าเข้ามาทั้งๆ ที่ทุกคนสวมหน้ากาก และตามคาด เธอกลายเป็นจุดเด่นไปโดยไม่ตั้งใจ

ในระหว่างที่รอเจ้าภาพของงานสุดบังคับ ผีนฝ่ายกีรินคืออกเทล
ใส่แก้วใสดื่มเพื่อฆ่าเวลา ริมฝีปากบางเหยียดยิ้มเล็กน้อย ครุ่นคิดว่า
เหมือนกำลังเข้าถ้ำเสือ เสือร้าย ในขณะที่เธอเป็นเพียงสิ่งมีชีวิตเล็กๆ
ความน่ากลัวที่สุดที่เธอมีคงจะเป็นความผยอง ซึ่งข้อนี้แทนฤทธิ์ก็ทิ้งห่าง
เธอเสียราบคาบ

แล้วเธอจะเอาอะไรไปสู้กับเขา

สาวสวยวัยแรกแย้มยืนอยู่ที่บาร์เครื่องดื่มคนเดียว ดึงดูตให้
หนุ่มๆ อายุมากกว่าเธอสามปีเอี้ยวตัวมามองกันจนคอแทบเคล็ดดี ไม่ว่าง
จะครั้งไหนๆ เธอก็ไม่เคยชอบสายตาที่ผู้ชายเหล่านั้นโลมเสียว แต่
ครอบครัวเธอสอนให้เก็บความประหม่า กตความโกรธ ความอาย หรือ
แม้กระทั่งความดีใจ และให้แสดงแต่พองามเท่านั้น

ตาหวานกวาดมองหาแทนฤทธิ์อยู่ตลอดเวลา เมื่อยังไม่เห็นเขา
เธอก็ดื่มคืออกเทลอีกแก้ว แสงไฟในงานระยิบระยับจนตาเธอเริ่มพร่า
มัว สงสัยเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่มันอยู่ในกระแสเลือดเริ่มทำงาน
วงดนตรีกลางน้ำบรรเลงเพลงเซ็กซี่่าประหนึ่งโลกจะหยุดหมุน ทว่า
ช่างทำให้บรรยากาศโรแมนติก

“เดินรำกับพี่สักเพลงได้ไหมครับ”

บุรุษปริศนาเดินเข้ามาเอื้อนเอ่ยขอด้วยท่าทางสุภาพ เขาสวม
หน้ากาก และเธอก็รู้แน่ชัดว่าไม่ใช่แทนฤทธิ์...เขาไม่ได้ใช้น้ำหอมกลิ่น
นี้

ต้องบ้าไปแล้วที่จกกลิ่นน้ำหอมของเขาได้ ผู้หญิงคนอื่นเวลา
ชอบใครจะเป็นเหมือนเธอหรือเปล่า สกิลจุมูกดีขึ้นมาจับปล้น

เธอมองบุรุษหน้ากากสีเทาตรงหน้าแล้วก็ส่งยิ้มนุ่มนวลให้ กำลัง
จะปฏิเสธ แต่มีเสียงใครบางคนดังแทรกขึ้นก่อน

“คงไม่ได้ คินนี่เธอเป็นคู่ของฉัน”

น้ำเสียงลุ่มลึกและแผ่ไปด้วยความเอาแต่ใจเจกเช่นนี้มีแค่เขา

คนเดียว ผืนฝ้ายเห็นผู้ชายคนนั้นพูดอะไรบางอย่างข้ามหัวเธอแล้วเดิน
จากไปอย่างไม่อภิรมย์

จะว่าไป ทำไมแทนฤทธิ์ชอบมายืนข้างหลังเธออยู่เรื่อย เขาจะ
รู้ไหมว่าใจเธอเต้นโครมครามไว้จังหวะแทบสิ้นสติ และไม่อยากจะ
เหลียวไป เพราะสุดที่จะระงับความตื่นเต้นแบบนี้ แต่เพียงเสี้ยววินาที
ความกลัวทุกอย่างก็ถูกทำลายลงแค่เธออยากเห็นหน้าเขา...หลังจาก
พรุ่งนี้ จะได้เจอกันอีกเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ได้

“อย่าเพิ่งหันมา”

เขาเข้ามาใกล้อีกจนผืนฝ้ายได้กลิ่นน้ำหอมที่เพิ่งสูดไปเมื่อ
กลางวัน แล้วก็ต้องตัวแข็งทื่อเมื่อเขาหยิบหน้ากากมาสวมให้เธอจาก
ทางด้านหลัง ผูกรั้งไว้กับศีรษะ

“หันมาได้แล้ว”

สาวน้อยทำตามที่ตั้งแทนฤทธิ์มีมนตร์สะกดอันศักดิ์สิทธิ์ เธอเห็น
เขาอยู่ในชุดสูทสีดำเนี้ยบ ใบหน้าหล่อคมสวมหน้ากากสีดำสนิทเข้ากับ
ชุด ทรงเสน่ห์เหลือร้าย และเคลือบไปด้วยความน่าค้นหา เธอเห็น
ดวงตาเขาชัดเจน เขากำลังมองเธออย่างล้าลึก ทำเธอหวามไหวอย่าง
ทุกครั้ง

“ฝ้ายดูดีมาก”

เธอยิ้มให้เขาก่อนจะชะงัก...เขารู้ชื่อเธอ

“ไม่มีอะไรที่พี่ไม่รู้” พอเดาออกก็เลยบอกก่อนเธอจะถาม

ผืนฝ้ายแหม่มปากสนิท ไม่รู้จะพูดอะไร ก่อนเบี่ยงหน้าหนีไป
สังเกตสิ่งแวดล้อมรอบๆ แทน แต่สิ่งที่ได้กลับมาทำเธอต้องรีบหันกลับ
มามองคนข้างกายด้วยแววตาตื่นๆ เพราะผู้คนจำนวนมากกำลังจ้อง
เขาและเธออย่างเอาเป็นเอาตาย

“พี่ไม่ได้เอาหน้ากากประหลาดใส่ให้ฝ้ายใช่ไหมคะ”

แทนฤทธิ์หลุดขำอย่างเอ็นดูเธอก่อนส่ายหน้า “ทำไมถามแบบ

นั้น” สงสัยกิตติศัพท์เรื่องชอบแก๊งของเขาคงจะดังไปทั่วละสิท่า

เธอยังหันซ้าย หันขวา มองบริเวณรอบข้าง บอกตรงๆ ว่าไม่
ไว้วางใจนัก เพราะรู้ว่าเขาแอบน้อยเสียที่ไหน

“ก็คนอื่นกำลังมองเราด้วยสายตาแปลกๆ”

แทนฤทธิ์ยิ้มอ่อนโยนเมื่อเธอออกอาการลึกลับ ลึกลับ เจ้าตัวจะ
รู้ใหม่ว่ามาดที่พยายามรักษาไว้นั้นหลุดแล้ว ถึงจะชอบนาที่นี้ที่เธอดู
ร้อนรนเป็นธรรมชาติ แต่จะชอบมากกว่านี้ถ้าเธอมองแค่เขา ไม่ใช่
กระวนกระวายมองแต่คนอื่น

“พวกเขาไม่ได้มองเรา พวกเขามองฝ่าย และเหตุผลคือเพราะ
ฝ่ายสวย”

เด็กสาวซังกักก็หยุดมองคนอื่นอัตโนมัติ กะพริบตาถี่ๆ แล้ว
หันกลับมาหาแทนฤทธิ์ พอจะรู้แล้วว่าทำไมผู้หญิงถึงหลงเขากันนักหนา

“พี่ไม่บอกว่าเป็นงานแฟนซีหน้ากาก ฝ่ายจะได้ใส่ชุดราตรียาว
และสวมหน้ากากมา” เธอเปลี่ยนเรื่องคุยเมื่อเขายังจ้องหน้าเธอไม่ละ
สายตา

“ก็พี่ต้องการให้ฝ่ายมองหาพี่ ในขณะที่พี่เห็นฝ่ายตลอดเวลา”
อธิบายพลางหยิบแก้วเหล้าขึ้นมา

เธอแผลมอมริมฝีปากที่กำลังจืดชืดขบแก้วนั้น ใจก็เริ่มเต้นไม่เป็น
สู้ แต่ก็พยายามเก็บอาการชวนเขาคุยต่อ

“เพื่ออะไรคะ”

“เพื่อให้คืนนี้ฝ่ายคิดถึงแต่พี่” น้ำเสียงจริงจังทำเธออึ้งไปชั่วครู่
คาดหวังว่าคงเป็นแค่หมาหยอกโก่ แต่นี่ไปไกลกว่านั้นเพราะเท่าที่เธอ
อ่านได้แววดตาเขาไม่ได้โกหก หรือแทนฤทธิ์ที่คนอื่นว่าแสนร้ายนั้นเธอ
จะหยิ่งถึงได้ยากมาก

“พี่กำลังหลอกให้ฝ่ายหลง?” ลองเดาสู้ม ก่อนที่เธอจะเห็นเขา
กระตุกยิ้มกับตัวเอง แล้วดื่มเหล้ารวดเดียวหมด จากนั้นก็วางแก้วบน

เคาน์เตอร์บาร์

“เปล่า...พี่แค่อยากให้ฝ่ายจำวันนี้ตลอดไป” ประโยคที่มากไปด้วยนัยชวนให้สาวน้อยยงนงและสับสน

“เดินรำกันใหม่” แทนฤทธิ์ถามทั้งๆ ที่เธอกับเขากำลังเดินเข้าสู่พลอร์เดินรำ เขาวาดแขนโอบเอวบางหลวมๆ และรั้งเธอเข้ามาชิดแนบจับปล้น เมื่อเธอกำลังจะเดินชนกับรุ่นพี่คนอื่นที่เดินสวนทางมา

“ก็มางานเดินรำนี่คะ”

จังหวะดนตรีอันไพเราะชวนหลงใหลท่ามกลางบรรยากาศได้แสงจันทร์สาดส่องทำให้ผืนผ้ายลิมทุกอย่างในโลกไปชั่วขณะ ลืมว่าเธอเป็นใคร ลืมว่าเขาเป็นใคร ลืมแม้กระทั่งว่าพรุ่งนี้จะต้องเดินทางแทนฤทธิ์โค้งคำนับให้เธอพร้อมๆ กับเธอถอนสายบัวให้เขาอย่างให้เกียรติตามธรรมเนียมสากล

เขาช่างดูหล่อเหลาปานเจ้าชายในเทพนิยาย หน้ากากที่เขาสวมยิ่งดึงดูดเร้าใจ ปากหนาคลี่ยิ้มให้เธอจางๆ ตามมาด เขาตรึงเธอไว้ด้วยตาคมทรงอำนาจ วินาทีที่เธอเผลอเผลอมองดวงตาคู่นั้น เขาก็โอบเธอด้วยมือข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างจับมือบางของเธอไว้ คนที่เพิ่งได้สติปั๊นหน้าให้เป็นปกติ และวางมือข้างที่เหลือลงบนไหล่แทนฤทธิ์

“อย่าทำตัวแข็งสิ”

เธอหน้าแดงทันทีที่เขาพูด เรียนเดินรำมาหลายคลาส แต่ไม่เคยเดินรำกับผู้ชายจริงๆ สักครั้ง ยอมรับเลยว่าตื่นตื่นที่สุดในชีวิต แต่ก็ไม่เคยคิดว่าคนที่กำลังเดินด้วยจะสัมผัสได้

“ก็ฝ่ายไม่เคยเดินรำกับผู้ชายสักคน”

“ไม่เคยมีผู้ชายถูกเนื้อต้องตัวเลยมากกว่า”

ทำไมเขาจะดูไม่ออกว่าเธอเกร็งจากสัมผัสของเขามากกว่าจะเกร็งด้วยสายตาคนรอบข้าง ไม่อยากจะคิดว่าเธอยังบริสุทธิ์ แต่ก็แอบเผลอนึกไปบ้าง...บ้าเอ๊ย เธอยังเด็ก และเขาไม่นิยมกินเด็ก

“อายุสิบห้าจริงหรือเรา” เขาพยายามชวนเธอเปลี่ยนเรื่องคุย เพื่อเบี่ยงความคิดของตนเองที่เริ่มจะเลยเถิดขึ้นเรื่อยๆ

“ทำไมคะ ดูเด็กไปหรือ” กระเช้ากลับพร้อมยิ้มอวดไรฟันขาว ไม่รู้ทำไมเธอใจกล้าที่จะคุยกับเขาขึ้นมาเสียดื้อๆ คงไม่ใช่เพราะดื่มค็อกเทลไปสองแก้วแล้วทำให้แอลกอฮอล์ชนิดพลาโนอยู่ในกระแสเลือด หรือกระมัง

แทนฤทธิ์ยิ้มตามคนตัวบางเมื่อเห็นเธอยิ้มกว้าง วันนี้เธอดูสวยจนเขาไม่อยากจะให้ใครที่เินมอง หน้าตาเธอดูอ่อนเยาว์ แต่กลับงดงามกว่าสาวอายุยี่สิบ เขาไม่เคยเห็นใครอายุแค่นี้แต่กลับเจิดจรัสดุจดวงดาวที่อยู่บนฟ้าได้เท่านี้ จนได้มาเห็นกับตัวว่ามีเธอ

“เด็กเสียจนพียอยากให้ฝ่ายโตวันนี้วันพรุ่ง”

ฝันฝ่ายไม่เข้าใจในความหมายที่เขาจะสื่อ “พืพุดเหมือนตัวเองอายุมากกว่าฝ่ายสิบปีอย่างนั้นแหละคะ”

เธอเข้าใจไปคนละทางกับที่เขาคิดเลย...แต่ก็ดีกว่าให้เธอรู้ว่าเขาเห็นขนาดไหน

“สิบห้ากับสิบแปดห่างกันแค่สามปีก็จริง แต่ลองฝ่ายอยู่เกรดสิบสองและมองเด็กเกรดเก้าสิ ถ้าของไทยก็ ม. สามกับ ม. หก ฝ่ายว่ามันต่างกันไหมล่ะ”

เธอคิดตามและมองย้อนถึงตัวเอง มันก็จริงอย่างที่เขาวา พอโตขึ้นเราก็มองว่าคนอายุน้อยกว่าเด็กมาก แต่สิ่งที่เธอไม่ได้บอกเขาคือเธอมองเขาไม่เหมือนเด็กอายุสิบแปด

เขาเจ้าเล่ห์ เจ้าชู้ ไร้มาดผู้ดีอย่างที่คนอายุเท่านี้ไม่ค่อยทำ เธอชอบผู้ชายที่คล้ายพ่อของตัวเอง ที่สำคัญคือดูเป็นผู้ใหญ่ และดูเหมือนแทนฤทธิ์คือทั้งหมดที่เธอใฝ่หา คิดมาถึงตรงนี้ก็รู้สึกเนื้อตัวร้อนผะผ่าวจนต้องเบนสายตาหลบหน้าคมไปมองอย่างอื่น

“ไม่อยากจะคุยกับพี่หรือ พี่ถามคำ เราตอบคำ”

เขาใจดีถาม แถมยังยิ้มอย่างน่าหลง รอยยิ้มนั้นทำให้ฝันผ่าย
ผ่อนคลายลง และเพิ่มพูนความกล้ามากขึ้นแบบไม่คาดคิด

“คุณได้ทุกอย่างเลยหรือคะ”

“ทุกอย่าง”

คนเป็นรุ่นพี่กำมือเธอที่วางบนมือเขาน้อยๆ แผ่สานความผอน
คลาย เพิ่มความอ่อนโยน ด้วยไม่ยอมให้เธอเกร็ง เพราะไม่จำเป็น
เลยยามที่เขาสัมผัสตัวเธอ

“ที่มีแฟนมากี่คนแล้วคะ”

แทนฤทธิ์ขมวดคิ้วเข้มเล็กน้อย แต่วินาทีต่อมาเขาก็คลายออก

“ไม่เคยมี” มือหนาที่เกาะเกี่ยวว่างบางเริ่มลงน้ำหนักมากขึ้นจน
ฝันผ่ายรู้สึกได้ เธอเหลือบมองมือเขา แต่ไม่ได้ติดใจสงสัย

“แต่เท่าที่ผ่ายอ่านหนังสือพิมพ์ หรือแม้แต่คนในโรงเรียนพูดกัน
เขาบอกว่ามีผู้หญิงเยอะ”

ที่จริงเขาอยากหลุดข้า แต่ท่ามกลางผู้คนคับคั่งอยู่บนฟลอร์
เต้นรำเช่นนี้ดูจะเป็นการเสียมารยาท

“มีผู้หญิงคง ผู้หญิงอย่างนั้นเรียกว่าแฟนหรือ” เขาถามเธอ
กลับ ขณะเดียวกันก็เหลือบไปเห็นผู้หญิงคนหนึ่งที่เขาเคยควง

หล่อนเต้นรำกับผู้ชายคนอื่น แต่ยังจ้องมองเขาเขม็งและขยับ
เข้ามาเรื่อยๆ แทนฤทธิ์จึงส่งรังสีอำมหิตไม่ลดละ ประกาศแน่ชัดว่า
ไม่ต้องการให้ผู้ใดได้ยินบทสนทนา ‘ส่วนตัว’ หล่อนจึงหน้าเสียว ก้าว
ถอยและไปทางอื่น

“หมายความว่าไงคะ”

เขาอยากเอามือหนาประคองหน้าใสๆ มาจูบเหลือเกิน เธอใส่
บริสุทธิ์ ฟวงด้วยความอยากรู้ อยากเห็น ติดที่ว่าหากทำเช่นนั้นเธอคง
วังเตลิดกลับบ้าน...แล้วเขาคิดบ้าอะไรจะเนี่ย

“เรายังเด็ก ถามเรื่องอื่นดีกว่าไหม”

“เมื่อไหร่ที่พี่บอกว่าจะตอบทุกเรื่อง”

ไม่ยอมด้วย...ลูกใคร

“ตอบก็ได้ เรานี่คือจิ้ง...พี่ไม่เคยมีแฟน ไม่เคยตอบรับใคร ไม่เคยคบหาหรือใช้คำว่าดูใจ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงพวกนั้นกับพี่เป็นความสัมพันธ์เพื่อจุดประสงค์บางประการ พี่ได้สิ่งที่ยอยากได้ ส่วนพวกเธอก็ได้สิ่งที่ตนเองอยากได้”

“พี่ให้เงินหรือสิ่งของมีค่ากับพวกเธออย่างที่เขาสื่อ? ไม่ใจร้ายไปหรอกคะ” เธอตั้งข้อสงสัยเมื่อเขาไขกระจ่างด้วยคำอธิบายไร้หัวใจ เขาพูดออกมาเหมือนตัวเองด้านชา ไร้ความรัก แต่ที่เธอสัมผัสมันไม่ใช่

“การแลกเปลี่ยนอย่างเท่าเทียมยุติธรรมจะตาย ใจร้ายตรงไหน” แทนฤทธิ์แก้ข้อหาที่เด็กสาวมอบให้ เธอจะรู้อะไรบ้างไหมว่าการพูดคุยเรื่องแบบนี้ทำให้เขาจินตนาการไปถึงยามอยู่บนเตียงกับเธอ

บ้าดิบ เขาต้องยับยั้งชั่งใจไม่ให้ตะครุบเธอเหมือนพวกโรคจิต

“พี่เคยชอบใครบ้างไหม”

“ไม่เคยชอบ แต่ถูกใจนะมี”

“พี่ถูกใจฝ่ายไหนคะ คินนี่เลยทำทุกอย่างให้ฝ่ายขนาดนี้” ถามเสียงเบา แต่หนักแน่นทุกคำ นัยน์ตาใสมองเขาอย่างอยากได้คำตอบ

“พี่บอกแล้วไงว่าตอบแทนเรื่องกุหลาบกับคัพลิงก์” เขาพลิกแขนเสื้อให้เธอดูประกอบ

ผืนผ้าเห็นเขาใส่คัพลิงก์คู่ที่เธอให้ไปก็แถมร้อน “แปลว่าพี่ไม่ถูกใจฝ่าย”

ไม่ถูกใจเธอ...หึ

“เชื่อเถอะว่าฝ่ายไม่ยอมมาให้พี่ถูกใจหรอก เพราะทุกคนที่พี่ใช้คำนี้ล้วนแล้วแต่ลงเอยบนเตียง และพี่ไม่เคยคิดกับพวกเขาเกินเลยกว่านั้น”

ฝันฝ่ายหนึ่งไปชั่วขณะจิต ใจคิดวนเวียนแต่คำว่าลงเอยบนเตียง เธอเป็นคนชวนเขาคุยเองไม่ใช่หรือ พอเขาตอบมาตรงๆ เธอดันทำใจไม่ได้

“...”

“พี่ไม่ใช่เทพบุตรละสิ” เขาฝันยิ้ม แต่มันยังดูบาดเจ็บในสายตาใครหลายคน รวมทั้งเธอด้วย

“...”

“อยากกลับบ้านใหม่...เพราะตอนนี้เราทำหน้าผิตหวังมาก” เขาเย้าทั้งที่ตอนนี้กำลังสับสน และกลัวเธอจะกลับจริงๆ เสียอย่างนั้น

“ไม่รู้สิ ฝ่ายไม่เชื่อที่พี่พูด”

เขาแค้นยิ้มให้คำตัดสินของสาวน้อย

“พิสูจน์ให้ฝ่ายเห็นหน่อยได้ไหมคะ ว่าคำว่าถูกใจของพี่ มันแค่เรื่องบนเตียง”

คำขอที่ไม่คาดคิดว่าจะได้ยินจากปากฝันฝ่ายทำให้แทนฤทธิ์หยุดเดินรำพันที่ พร้อมๆ กับหัวใจดวงแกร่งที่แทบจะหยุดเดินตาม เขามองเธออย่างคั่นคว่า และเมื่อฝันฝ่ายยังสบตาเขาไม่หลบเลี่ยง หัวใจในอกก็กลับมาเต้นโครมคราม ความต้องการที่เขาหักห้ามอยู่ทุกวินาที สูงขึ้นลิบลิบ ให้ตายสิ เขาู้ตัวแน่ชัดว่าอยากได้เธอขนาดไหน หมดล้นจิตสำนึกแล้ว...กับคำว่าสุภาพบุรุษ

“ู้ตัวหรือเปล่าว่ากำลังขออะไร”

และเป็นเธอที่อึ้งตาค้างเพราะทำที่อ่อนโยนของเขาแปรเปลี่ยนเป็นท่าทางดุตัน ไร้อารยะ กระนั้นปากเจ้ากรรมก็ยังตอบรับอย่างไม่ได้สนใจความกลัวที่เริ่มแผ่ขยาย

“คะ ฝ่ายู้”

ห้องนอนกว้างใหญ่ไม่ได้ช่วงชิงความสนใจของเธอไปจากร่างสูงที่บิดลือกถูกบิดประตุและเดินเข้ามาเย็นเคียงใกล้แม้แต่น้อยด้วยความประหม่าอายและระอาก เธอจึงเผลอถอยหลังจนสะดุดกับพรมสีเข้มเกือบจะล้มลงไปแล้ว ดีที่แทนฤทธิ์มาประคองไว้ทัน หน้ากากแสนร่ำไจบนใบหน้าเขากระซากอารมณ์ ทำให้ฝันฝ้ายมีนไปชั่วขณะริมฝีปากของเขาช่างดูเนียนนุ่ม ชุ่มชื้น น่าสัมผัสที่สุด

“เปลี่ยนใจยังทันนะ”

แทนฤทธิ์ถามตามมารยาท เพราะที่จริงเขาก็ไม่อยากจะเปลี่ยนใจเลยสักนิด เขารู้ว่าเขาไม่ได้ต้องการเงิน ไม่ได้ต้องการสิ่งของมีค่า แต่แค่ไม่เชื่อในสิ่งที่เขาเป็นหรือบอกเล่า

เขาไม่รู้ว่าเธอมองเขาประดุจพ่อพระหรือเทวดาจากที่ไหน ถึงคิดว่าเขาจะดีเลิศเลอขนาดนั้น และความจริงเรื่องนี้เขาก็แค่ปฏิเสธเธอไป เขามีสิทธิ์จะไม่ทำตามที่เขาร้องขอ แต่ดูเหมือนสถานการณ์ตอนนี้มันจะตาลปัตรไปหมด ตัวเขาเองเรียกร้องบางอย่างจากเธอ บางอย่างที่น่าม่นวลล้าลึกพร้อมพริกไปด้วยเสน่ห์

“คือฝ้าย...ฝ้าย”

ฝันฝ้ายชักเริ่มใจสั้น ไม่รู้ว่าตัดสินใจผิดหรือถูก แต่ก่อนที่เธอจะได้อะไรไปมากกว่านั้น เขาก็ดึงเชือกที่ผูกหน้ากากสีขาวของเธอออกและเอามันไปวางไว้บนโต๊ะที่อยู่ไม่ไกลด้วยท่าทางนิ่งเรียบ

ทำไมเขาถึงนั่งได้ขนาดนี้ ทั้งที่เธอรู้สึกตื่นเต้นจนอยากจะวิ่งขึ้นยอดเขาเอเวอเรสต์ให้รู้แล้วรู้รอด

เด็กสาวมองคนที่เดินกลับมาเย็นตรงหน้าเธออีกครั้ง เขามองเธอนิ่ง นาน ดั่งคิดบางสิ่งบางอย่าง รับรองเลยว่าถ้าเขาเป็นเมดดูซ่า เธอจะต้องเป็นหินซ้อนหิน

“ถอดหน้ากากให้พี่”

เธอสูดลมหายใจลึกๆ นัยน์ตากลมโตไหวระริก ทั้งหวาดหวั่น

ทั้งตื่นตื่น ทั้งสับสนปนกันสุดจะบรรยายได้ แต่ร่างกายก็ยอมทำตาม
ที่เขาบอก เธอเขย่งปลายเท้าขึ้น ก่อนจะเอื้อมมือไปคว้าเชือกและดึง
จนหน้ากากสีดำหลุดออก และหน้าตาชาวผ่อง คมสัน ในแบบฉบับ
ของเขาก็ปรากฏ เธออยากจะเป็นลมตาย

“อันที่จริงคุณนอนของพีต้องฉีดยาคุมทุกคน...แต่ว่าฝ่ายคงไม่มี
เวลา”

เขาพูดจะจะชัดเจนอย่างนี้เสียหรือ

“...”

“พีจะป้องกันเองแล้วกัน”

ตรงไปไหม

เขาขยับแนบชิดตัวเธอมากขึ้น มือหนาซ้อนใบหน้างามที่กำลัง
เขินสุดขีดขึ้นจนอยู่ในระดับที่เหมาะสม ผันผายใจตื่นระทึกเมื่อรู้ว่า
เขากำลังจะจูบ เธอไม่เคยจูบกับใคร ไม่เคยอยากมอบจูบให้ใคร แต่
พอเป็นเขาก็ดูเหมือนว่ามันกำลังจะข้ามขึ้นไปมากกว่าการสัมผัส
ริมฝีปากของกันและกัน

“พีจะจูบฝ่ายหรือคะ”

ถามเหมือนพยายามจะยื้อเวลา จนได้ยินเสียงหัวเราะในลำคอ
ของอีกฝ่าย เขาเลื่อนนิ้วหนามาได้ริมฝีปากบางอย่างผลอไผล

“เรากำลังจะทำมากกว่านี้อีก จูบแค่เริ่มต้น”

ตอบเธอจบ แทนฤทธิ์ก็ไม่ปล่อยให้เวลาล่วงไปอีก ริมฝีปากเขา
ประกบเข้ากับเรียวปากบางของเธอทันที แค่อสัมผัสแรกแทนฤทธิ์ก็คราง
ออกมา แสนใจเหลือเกินกับรสชาติหวานล้าลึกทันทีที่ได้
ลิ้ม ดวงตาคมเข้มสบกับดวงตาผันผายจนเธอต้องหลับตาลง ไม่กล้า
จะประสานสายตามากเกินไปกว่านั้น

เขาจูบริมฝีปากบนสลับกับริมฝีปากล่างของเธออย่างซ้ำของ
ผันผายรู้สึกเหมือนโลกหมุนคว้าง

แทนฤทธิ์หยิ่งแข็งด้วยการตะแคงเรียวลิ้นลงบนริมฝีปากล่างของเธอ และเธอก็เผยออกอย่างลึ้มตัว เขาก็สอดลิ้นหนาเข้ามาปะทะกับลิ้นน้อย นั่นทำให้เธอรู้สึกเหมือนลึ้มคว่ำคะมำหางาย

จูบแรกของเธอกับคนที่เธอชอบ มันก็ดีแล้วไม่ใช่หรือ แต่ทำไมเธอรู้สึกแข่งซาอ่อนแรงจนแทบครองสติไม่อยู่ อีกนัยหนึ่งเธออยากจะเป็นลม และรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวราวกำลังจะเป็นไข้

ฝันฝ่ายแทบไม่ตอบสนองแทนฤทธิ์ด้วยซ้ำ ทว่าอารมณ์เสนาหาของเขากลับพวยพุ่งแรงอย่างประหลาด แทนฤทธิ์สอดลิ้นเข้าไปในปากเล็กแล้วหดกลับอย่างเชิญชวน เร่งเร้าให้อีกฝ่ายตอบสนอง เมื่อลิ้นของคนช่างเสนอหดกลับเรื่อยๆ ลิ้นน้อยก็ตามติดโดยไม่รู้ว่ากำลังถูกล่อลวงให้เข้ามาในปากรุ่นพี่เล่นหรืาย

ทันทีที่สาวน้อยติดกับดัก คนตัวโตก็ดูตัวอย่างแรงจนเธอวางประท้วง

“อ้อ...พี่...”

“ไม่ชอบหรือไง แต่พี่ชอบมากเลยรู้ไหม”

ฝันฝ่ายอายจนแทบแทรกแผ่นดินกับปฏิกิริยาเร้าร้อนที่แทนฤทธิ์มีให้เธอ เธอไม่กล้าจะตอบสนองกลับในตอนแรก ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าวิธีการจูบทำเช่นนี้ เธอมักเห็นแต่การประกบปากเล็กน้อยในที่วิ ไม่คิดเลยว่า จะลึลึขนาดนี้ แทนฤทธิ์กระซอกภาพที่เคยเห็นเหล่านั้นเสียขาดวิน และที่สำคัญคืออารมณ์ที่เธอไม่เคยรู้สึกกำลังตีวนเป็นเกลียวคลื่นในช่องท้อง และแผ่ซ่านกระจายวาบหวามไปทั่วทั้งตัว

คนตัวโตครางเสี้ยงกระเส้า เรียกอารมณ์ทั้งเขาและเธอให้หลุดโลด เขาคุ้มเธอไว้ในอ้อมแขนอบอุ่นอย่างง่ายตาย และพาไปยังโซฟาที่อยู่ใกล้ๆ ให้เธอนั่งบนดัก หันหน้าเข้าหาเขา โดยที่เขามอบจูบอย่างต่อเนื่องไม่ขาดช่วง

เขาชอบจูบเธอเหลือเกิน อยากจูบทุกวันทุกคืนด้วยซ้ำ

ฝันร้ายเกร็งเมื่ออยู่ในท่าน่าอาย เธอขึ้นตัวออกมามองแทนฤทธิ์
ที่ตอนนี้อยู่หน้าแดงกำ ลมหายใจหอบกระชั้น ตาปริือจ้ำด้วยเปลวไฟ
แห่งแรงปรารถนา

แต่เพียงครู่เดียวเขาก็โน้มคอเธอลงไปจูบอีก จวบจนเธอหายใจ
ไม่ออก เมื่อทานทนไม่ไหว ปอดกำลังจะขาดอากาศหายใจ เธอก็
พยายามผลักเขาออก

“หายใจทางจมูกตามปกติ ถ้าหายใจทางปาก พี่จะขโมยอากาศ
จากเราให้หมด”

แทนฤทธิ์ถอนจูบออกมาแล้วนะ ยิ้มซิดริมฝีปากงาม ก่อนจะ
เปลี่ยนยิ้มหวานเป็นจูบซ้ำของอีก เมื่ออารมณ์ถูกจุดเต็มที่ เขาก็ได้จุมุค
คมสันของตัวเองลงมาถึงลำคอเสลา สุดคมกลื่นเธอเข้าปอด จูบลำคอ
ระหงเป็นลำดับถัดไป

“ทำคิสมาร์กได้ไหม”

เขาถามทั้งๆ ที่กดจูบเนื้อเธอบริเวณนั้นหนักขึ้น และกำลังจะ
กลายเป็นดูดดื่ม

“อือ ไม่ค่ะ”

คนกำลังจะดูดเลื่อนใบหน้าแดงกำมามองเธอด้วยอารมณ์กรุณา
อารมณ์พลุ่งพล่านขนาดนี้เธอยังตอบว่า ‘ไม่’

ฝันร้ายเองก็เห็นแววเคืองขุ่นฉายอาบดวงตาคู่คมนั้น

“ทำไม กลัวคนเห็น?” รุนพี่หนุ่มขมวดคิ้ว เอียงคอตั้งข้อสังเกต

“กลัวพ่อเห็นค่ะ”

ได้ผล...เมื่อแทนฤทธิ์ชะงักไป แต่ยังไม่วายครางฮึ่มๆ ในลำคอ
อย่างคนถูกขัดใจ...ยอมให้เพราะเป็นพ่อหรือ

เขาเปลี่ยนจากที่จะดูดเป็นไล้ลิ้นเบาๆ ลิ้นร้อนสัมผัสผิวคอเธอ
แค่เล็กน้อย แต่ความร้อนในกายฝันร้ายกลับสูงลิ่ว เธอบีบไหล่แกร่ง
ของรุ่นพี่แน่น ดวงตาสีช็อคสาดคมอย่างหวาดหวั่น

มือหนาที่สวมกอดเธอค่อยๆ รูดซิปชุดที่สาวน้อย ‘ของเขา’ สวมใส่ออก เธอตัวแข็งต้งัน ก่อนจะค่อยๆ ผ่อนคลายจากจูบร้อนที่แทนฤทธิ์มอบให้เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ

ชุดเดรสสีสวยลงมากองอยู่ที่ช่วงเอวคอด หน้าอกขาวของสาวแรกรุ่งปรากฎต่อหน้าแทนฤทธิ์แม้ยังมีชุดชั้นในขวาง อวบอ้อมเกินอายุ และรูปร่าง เขาจึงหายใจไม่เป็นจังหวะทันที

นอกจากเธอจะสวยไปทั้งร่าง ยังน่ารักน่าใคร่อย่างที่คนอื่นไม่มี เขาหลับได้แผ่นหลังนวลลลอบ ปล่อยให้หัวใจล้าล้าไปตามแนวกระดูกสันหลังอย่างยั่วเย้า เรียกขนอ่อนของเธอให้ลุกพริบพันที่

“อ้อ พี่แทน”

ก่อนมือจะวกกลับขึ้นมายังอารมณ์ที่ห่อหุ้มทรวง จดตะขอสูดชั้นใน และกำลังจะปลดด้วยความปรารถนาสูงสุดเกินจะหยุดยั้ง ผืนผ้ายก็จับมือเขาไว้

“ทำไม”

“หยุดแค่นี้เถอะค่ะ ฝ่ายรู้แล้วว่าพี่มีแค่เรื่องบนเตียงจริงๆ พี่ไม่เคยให้ใจใคร”

เหมือนสวรรค์ถล่มลงตรงหน้า แทนฤทธิ์ทั้งอึ้ง พุดไม่ออก ผสมปนเปกับอารมณ์พิศواسที่ยังไม่มอด เธอยั่วเขา ปลุกอารมณ์เขาให้พุ่งพรวด แล้วถีบเขาตกเหว

“แกล้างพี่?”

“เปล่าค่ะ ฝ่ายแค่อยากรู้ว่าพี่คิดแค่นั้นจริงๆ และฝ่ายก็ได้รู้แล้ว” ไม่พุดเปล่า แต่สาวน้อยตัวแสบยังตะเกียกตะกายลงจากตักอุ่นๆ ที่มีแห่งร้อนๆ กำลังจะปริแตกจากความต้องการ

ให้ตาย เธอต้องกำลังปั้นหัวเขาอยู่แน่ๆ

เขาไม่เคยเจอผู้หญิงคนไหนมาล่อลวงให้เข้าห้อง ก่อนจะสะบัดหน้าหนีเหมือนไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น แถมผู้หญิงคนนั้นยังเป็นเด็กอายุ

สิบห้า ทำไมรู้สึกเหมือนตัวเองถูกหลอกให้ความหวัง แล้วโดนทิ้งขว้างแบบนี้

“จะไปไหน”

“จะกลับบ้านค่ะ พู้งนี้ต้องเดินทางแต่เช้า” ตอบไปพร้อมดึงชุดสวยขึ้นมาให้เข้าที่เข้าทาง

“เดินทาง?” คนกำลังโกรธฉงน ก่อนจะลุกขึ้นจากโซฟาและเดินเข้ามาใกล้เธอ พอดีกับที่เธอสะดุ้งเสรีจ “ไปไหน”

“อเมริกา”

อื้อหือ เขาอยากจับเธอมาฟาดก้นให้หนักๆ จะไปสุดขอบโลกขนาดนั้นยังไม่บอกเขาสักคำ

“คิดจะบอกพี่เมื่อไหร่”

“ฝ่ายไม่คิดว่าพี่แทนจะอยากรู้” เธอตอบพลางหลบตา

เด็กดีอ้อ เกียงคำไม่ตกปาก

“ถ้าไม่มีอะไร ฝ่ายขอตัว...”

“เดี๋ยว ตี๋มกับพี่สักแก้วก่อนสิ ถือว่าเลี้ยงส่ง” เขาเดินกลับไปทีโต๊ะกระจก หยิบขวดไวน์และแก้วไวน์มาสองใบ ยามหันหลังไปเอาแก้วเมื่อครู่ ดวงตาคมกริบมีแววครุ่นคิด และเธอคงไม่รู้ว่าเขาไม่ชอบตัวเองขึ้นมาจับปล้น เพราะความรู้สึกตอนนี้...เขากำลังอนาทรร้อนใจ ยากจะหาอะไรมาดับ...‘แทนฤทธิ์จิตใจเย็นซาหายไปในไหน กลับมาสิวะ’

“ฝ่ายไม่ตี๋มแล้วค่ะ วันนี้ตี๋มไปแล้ว”

“แต่น้ำเปล่า” เขาไม่ฟัง ทั้งยังรินไวน์ให้เธอ และรินให้ตัวเองตามลำดับ

สาวน้อยลังเล แต่สุดท้ายก็ยอมรับแก้วจากรุ่นพี่ เธออยากไปจากที่นี่เต็มที หากอยู่ต่อต้องร้องไห้แน่ เพราะฉะนั้นเธอจึงตัดสินใจตี๋มรวดเดียวหมด

“พี่เสียใจที่ต้องทำแบบนี้”

“เสียใจ? เรื่องอะไรคะ”

“พี่ใส่ยาปลูกเชือกขึ้นในแก้วของฝ่าย”

“บ้าแล้ว พี่ทำแบบนี้ทำไม” เธอตาเหลือก แสบไม่อยากจะเชื่อ
ในสิ่งที่เขาพูด คนอะไรทำผิดแล้วยอมรับหน้าตาเฉย

“พี่ต้องการให้ฝ่ายขึ้นเครื่องไม่ทัน อยากรู้เหมือนกันว่าพรุ้งนี้
ฝ่ายจะตื่นไหวไหม”

“พี่แทน!”

“พี่จะทำให้ฝ่ายลืมหืมตาไหม?”

“ไม่กลัวจะโดนข้อหาพรากผู้เยาว์หรือไงคะ”

“ก็โดนมันทั้งคุณนี่แหละ พี่เองก็ยังไม่บรรลุนิติภาวะ”

เขายังกล้าบอกอีกว่าตัวเองก็ไม่บรรลุนิติภาวะ เขาเป็นคนล่อลวง
เธอแท้ๆ ไบ๊ยให้หอรุครั้งได้ไง

“...”

“และฝ่ายไม่ใกล้เคียงกับคำว่าผู้เยาว์เลย รู้ไหม”

แทนฤทธิ์วางแก้วลงและเริ่มเข้ามาใกล้ขีดเธออีกครั้ง แต่ครั้งนี้
ดูเหมือนว่าเธอจะเริ่มลดการต่อต้านอย่างเห็นได้ชัด ไม่รู้เพราะกำลัง
อึ้งหรือเพราะอารมณ์เร้นลับถูกปลุกกันแน่ เขามองเด็กผู้หญิงที่แค
ไม่ก็หน้าที่ความต้องการก็เริ่มคุกรุ่น ไม่มีท่าทางขัดขึ้น แต่แทนที่จะรีบ
จัดการให้เสร็จสมอารมณ์หมาย...เขากลับรู้สึกผิด

นรกเถอะ เขารู้สึกผิดต่อเธอ

แน่ละ เขาไม่เคยวางยาใคร ยาที่เธอกินไปนั้นเป็นยากระตุ้น
อารมณ์ชนิดอ่อนๆ ที่เพื่อนเขาเอามาฝาก แถมยังแนะนำให้ลองใช้ แต่
เขาเองยังไม่ได้ลองกิน เลยไม่รู้ว่ามีพิษสงขนาดไหน

“ทำไมฝ่ายร้อน”

เธอถามอย่างไม่เข้าใจ เจ้าตัวจะรู้ไหมว่ากิริยาไร้เดียงสาดูน่า
จับกอดมากในสายตาของผู้ชายที่ผ่านเรื่องแบบนี้มาไม่มาก...แต่ก็ไม่น้อย

“พี่ก็ร้อน”

ไม่ใช่เพราะยาหรือ เขายังไม่ได้กลิ่นสักอีก แต่เป็นเพราะเธอมากกว่า

ร่างบอบบางลึ้มลงกองอยู่ที่พื้น เหนือแตกต่างจากความต้องการบางอย่าง มือน้อยยกออร่าร่างกายตัวเองไว้อย่างควบคุมอารมณ์ แทนฤทธิ์เห็นเธอหน้าแดงกำอารมณ์พล่านขนาดนั้น ก็อยากจะทำเธอถอดเสื้อผ้าและทำอะไรเสียเดี๋ยวนี้ แต่พอเห็นดวงตากลมใสมองเขาอย่างเกียจกรอดตัดพ้อ ก็ทำให้เขาอดเอ็นดูปนสงสารไม่ได้

“พี่อย่าทำอะไรฝ่ายเลยนะ ฝ่ายไม่พร้อม”

ฉิบหาย เธอไม่พร้อม

เขาไม่เคยได้ยินคำนี้จากผู้หญิงคนอื่น พวกเธอเหล่านั้นมีแต่ความพร้อมยิ่งกว่าพร้อม แต่คนตรงหน้ากลับบอกไม่พร้อมทั้งๆ ที่เพิ่งกินยากระตุ้นเข้าไป

แทนฤทธิ์นั่งลงข้างๆ เธอแล้วเกลี้ยผมสลวยที่เปื้อนเหงื่อตามขมับออก เธอตื่นนอนจะถอยหนีอีก แต่เขารั้งร่างบอบบางมาสวมกอด

“ไม่พร้อมได้ไง ฝ่ายพร้อมแล้วรู้ไหม”

เขาทำประหนึ่งกำลังอ้อนผู้หญิงเพื่อขอมือเช็ทซ์ ‘ไอ้แทน รู้ถึงไหนอายุเขาถึงนั้น’

“ฝ่ายเป็นแบบนี้เพราะยา พร้อมแค่ร่างกาย แต่จิตใจไม่พร้อม ถ้าพี่บอกว่าฝ่ายพร้อมจริง พี่ควรจะทำให้ฝ่ายเต็มใจสิ ไม่ใช่แบบนี้”

เขาวิ่งไป เธอพูดถูกทั้งหมด เขาล่อลวงเธอ

แทนฤทธิ์คลายอ้อมกอดออกแล้วมองหน้าสาวน้อยที่ดวงตาเริ่มฉ่ำปรือ ความรู้สึกผิดยังคงเคลือบแฝงไม่ได้ว่างเว้นตั้งแต่กระทำลงไปพร้อมๆ กับสำนึกบางอย่างที่ไม่คิดว่าตัวเองจะมีก็ก่อตัวขึ้นมา

เวลานี้คือช่วงที่ยากที่สุดในชีวิต เพราะคนมาดมั่นและไม่เคยสับสนกับสิ่งใด กลับสับสนในใจจนเข้าขั้นวิกฤติ

“อย่าโกรธพี่”

ฝันฝ้ายมองใบหน้าหล่อเหลาที่เธอปรารถนาอย่างเผลอไผล
วินาทีนี้เขาดูสง่างามจับใจ ดวงตาคมที่กำลังมองเธออย่างร้อนแรงผสม
กับแววสำนึกแห่งความดีในตัว ทำให้เธอแทบจะลืมหูลืมตาทุกครั้งที่เขา
เพิ่งกระทำ รู้ว่าแทนฤทธิ์มีอำนาจเหนือเธอขนาดไหนก็เพิ่งกระจ่าง
ตอนนี้

“พี่แทนฤทธิ์”

มือของแทนฤทธิ์ยังคงปาดเหงื่อที่ไหลลงมาตามหน้าแก้มไม่หยุด

“หืม” ครางรับสาวเจ้า ก่อนจะประสานสายตาอ่อนหวาน

“ฝ้ายร้อนจัง” พร่ำบอกเขาอีก

คราวนี้แทนฤทธิ์กดจูบที่หน้าผากเธอ ไม่แน่ใจตัวเองเหมือนกัน
ว่าควรจะทำปัญหาเช่นไร ควรพาเธอไปส่งโรงพยาบาลแล้วทั้งเขา
และเธอกลายเป็นข่าวดัง หรือให้เธอดื่มน้ำเป็นลิตรัๆ เพื่อขับสารนั้น
ออกมา หรือเขาจะสลายฤทธิ์ด้วยตัวเขาเอง

“พี่ช่วยไหม” เขาถามจริงจัง

ฝันฝ้ายเบิกตาโต รับรู้ว่าเขาถามสิ่งใดภายใต้กระแสสัมปชัญญะ
อันน้อยนิด

แทนฤทธิ์หัวเราะให้ความไม่ยอมของอีกฝ่าย แต่ก็อ้อมรั้งบางซึ้ง
และวางลงบนเตียงกว้าง

“ไม่เอา” บอกเขาก่อนแน้มปากเป็นเส้นตรง กลัวตัวเองจะร้องขอ
ไปอีกแบบ แบบที่วอนขอให้เขาเติมเต็มแนบชิด

แทนฤทธิ์เข้ามาตระกองกอดเธอแนบข้าง

“ไปหาหมอใหม่ละ” เสียงแหบพร่าดังขึ้น และคำตอบที่ได้รับ
จากเธอคือกิริยาสะบัดหน้าปฏิเสธจนผมเผ้าสยายเต็มหมอน

“งั้นอยู่นิ่งๆ...เดี๋ยวก็ดีเอง”

เขาจับเธอหันมารับจูบหวาน ฝันฝ้ายต่อต้านในคราแรก ก่อน

จะเปลี่ยนเป็นคล้องลำคอหน้าให้เขามอบจูบนานขึ้น เธอจูบเงอะงะ ไร้เดียงสา แต่เรียกร้องให้เขาตอบสนอง จนแทนฤทธิ์ต้องถอนใบหน้า ออกมายับยั้งตัวเองไว้

“ถ้าแบบนี้คงจบไม่สวยนะคนสวย”

คนตัวบางตรงอย่างซัดใจ ไม่รับรู้แล้วว่าเขาพูดห้ามปรามอะไร เธอเอาแต่จะจูบเขาทำเดี๋ยวนั้น และแทนฤทธิ์คงทนไม่ไหวหากเธอตอบสนองเขาอย่างน่ารักแฉกเช่นนี้ มีมือหนาตึงเนกโตะออก ก่อนจะนำมามัดมือสาวน้อยที่เริ่มอยู่ไม่สุข ทำเธอถึงกับตรงประท้วง

“คืนนี้พี่จัดการเอง เชื่อใจพี่นะ”

แทนฤทธิ์ลูบไล้เธอไปทั่วร่างผ่านชุดเดรสที่เธอสวมใส่ ผืนผ้ายตรงเป็นระยะตามความพอใจที่ได้รับ ไม่ว่าจะเขาจะแตะต้องตรงไหนก็ทำให้เธอมีความสุขล้นปรี่

เขาอยากกระชากชุดสวยนี้ออกเพื่อจะได้ยลโฉมเธออย่างถนัดถนี่ แต่หากเธอเบลอเยเปลล่า เขาคงห้ามตัวเองไม่ไหว มีมือหนาบีบหน้าอกเธอเบาๆ ผ่านเนื้อผ้า ปากเขาจูบลำคอของเธอ ประนเปรอให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ขณะที่รักษาเธอไว้ให้ยังบริสุทธิ์

ผ่านไปครู่หนึ่งกับการเล่าโลมที่ไม่จำเป็นต้องมีเพราะเธอพร้อมแสนพร้อม ทว่าเธออยากทำในสิ่งที่ใจฝักใฝ่ ลูบไล้และสัมผัสเธอไปทั่วตัว

อย่างน้อยเธอต้องตอบแทนในสิ่งที่เขากำลังประนเปรอให้ ยังไม่รวมการห้ามใจครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิต

แทนฤทธิ์สอดมือเข้าไปใต้กระโปรง ผืนผ้ายพยายามดันเมื่อ ‘ตรงนั้น’ กำลังโดนคุกคาม

“อย่ากลัว” เขากะชิบกระชาบไถลใบบนหูขาว และขบเบาๆ อย่างอดใจไม่ไหว

“อ้อ พี่ อ้อ...”

เขาจวบปลอบประโลมไม่ห่างเพื่อให้เธอลดความหวั่นกลัว ก่อน
จะสอดมือเข้าไปใต้กางเกงในตัวบาง สัมผัสเนื้อแท้ที่ชุ่มฉ่ำไปด้วย
สายธารแห่งความต้องการ

ฆ่าเขาเถอะ เธอชุ่มชื้นเสียขนาดนี้ หากผ่านคืนนี้ไปได้โดยเธอ
ยังไม่ถูกล่วงล้ำ เขาต้องบรรลुरुหนต์เป็นแน่แท้

แทนฤทธิ์ลู่ไปได้เธออย่างเสนาหา กลางกายปวดหนึบที่สุดในชีวิต
เขาแทบจะห้ามใจไม่ได้ ไม่ต้องจินตนาการว่าตรงนั้นของเธอจะสวຍ
ขนาดไหน เขาอยากดูด้วยตา แต่ถ้าเขาเห็น รับรองพรุ่งนี้คงต้องให้ยา
เขาเป็นเถ้าแก่ไปสู้ขอเธอ ส่วนเธอคงไม่ต้องไปอเมริกา

เขาลูบปุ่มกระสันเบาๆ เธอก็สั่นสะท้าน

“อ้อ พี่แทน อืม”

ส่วนตัวเขา ‘แทนจูเนียร์’ แทบจะทะลุกางเกงออกมาอาละวาด...
จน ‘แทนซีเนียร์’ ต้องข่มความต้องการ สกัดอารมณ์อยากด้วยทุกวิธี
กำราบใจ

เขาใช้แรงมากขึ้นเพื่อสร้างความหฤหรรษ์ที่ฝันผ่ายได้พานพบ
เป็นครั้งแรก สาวน้อยวัยสิบห้าว่าร้องเรียกหารุ่นพี่ไล่ห้ำหั่น จนกระทั่ง
เขาส่งเธอไปพบความสุขที่พอจะสลายฤทธิ์ยานั้นได้ และทำอีกครั้ง
อีกครั้ง ตลอดคืน...

2

เราใกล้กันแค่กระจกกัน

‘ไ้บัว นายทำอะไรเนีย แล้วทำไมถึงแต่งตัวแบบนี้’

คนถูกถามยังทำหน้าเรียบเฉย มองเพื่อนที่มาช่วยพาตัวเองออกจากสถานีตำรวจเวทหนึ่ง ก่อนจะกลอกตาไปมาอย่างแข็งๆ เมื่อสายตากวนๆ ของเพื่อนสำรวจร่างกายเขา แถมยังเบะปากแล้วถอยร่นไปยืนอยู่ห่างๆ เหมือนเขาเป็นตัวน่ารังเกียจ

‘นี่กว่าตัวเองเป็น มาริลีน มอนโร เรอะ ใสวิกผมบลอนด์กับติดไฝเนีย’

คนมาช่วยพูดพลางยกมือลูบแขนสองข้างอย่างขนลุก

ก็ดูเพื่อนเขาสี เป็นผู้ชายแท้ๆ แต่กลับสวมวิกผมสีบลอนด์ แถมยาวมาถึงท้ายทอย หน้าก็ทารองพื้นหรืออะไรสักอย่าง ทำให้ผิวที่ขาวจืดแบบมีแม่เป็นคนเชื้อสายจีนกลายเป็นผิวสีแทน แต่ที่พีกคือบริเวณเหนือปากติดไฝเม็ดเล็กๆ ดำๆ เสริมเส้นห้ไม่ใช่สิ เสริมความอู๋จากได้อย่างลงตัว...คุณชายหล่อเหลาฉบับคนเย่อหยิ่งแบบมันหายไปไหนวะ

‘ตกลงจะช่วยไหม’

คนที่อุตสาห์ออกเวรแล้วรีบตื่นตื่นมาช่วยเพื่อนถึงกับอ้าปากค้าง ความหมั่นไส้พุ่งพรวด

‘ปฏิเสธได้เรอะ’

‘จูนก็ดี...ไปช่วยเธอออกมา’

นี่टकกลงมันขอร้องไห้ใหม่ ทำไมรู้สึกเหมือนโดนสิ่งเลย

‘แต่นายทำกวนโดนโดนแม่ดำฉิบหาย’

คนกำลังทำเพื่อนเดือดร้อนไม่ได้ละอายใจแม้แต่บ่อย กลับยื่น
พียงรถหุ และเหล่มองเพื่อนอย่างมีความนัย

‘ทำไม่ต้องทำตาแบบนั้น...คิดอะไรของนายอยู่ บอกมานะเว้ย’

ด้วยรู้จักกันมาตั้งแต่เล็ก ๆ เพราะแม่เขาเป็นเพื่อนกับป้าสะใภ้
ของคนกวนสันแบบมัน เลยรู้ว่าสายตาแบบนั้นคือความหายนะชัด ๆ

‘กำลังคิดอยู่ว่าจะควักความลับไหนของนายออกมาใช้ดี อ่า...
เอาเรื่องที่นายก๊กกักกับพยาบาลหน้าใหม่ในห้องผ่าตัดดีไหม แม่่นาย
คงชอบพิลึก’

สาบานเลยว่าตอนนี้แมลงวันบินเข้าปากเขาห้าล้านตัวแล้ว

‘ไอ้เพื่อนทรม’

‘ถ้ายังซึกซึก ทำให้ผู้หญิงในโรงพักรอนาน จะเปลี่ยนเป็นเรื่อง
นายแอบจีบคนใช้สาวชะ...คงไม่กระทบจรรยาบรรณอันสูงส่งของนาย
หรอก...จริงไหม’

เขาของคนถูกขู่แทบทรุดลง ไอ้เพื่อนบ้ามันรู้เรื่องพวกนี้ได้ยังไง
ขนาดเขายังลี้มไปแล้วเพราะมัวสาวเป็นสิบ ใครจะไปจำได้

‘โอเคๆ โคอตรเกลียดเลย แต่ถ้าฉันกับพ่อช่วยนาย ฉันโดนแม่
สวดแน่ๆ งานนี้’

‘แม่่นายเป็นหมอ พ่อ่นายเป็นคนช่วย จะโดนแม่สวดได้ไง’

พูดไปก็ยิ้มแฉ่งไป เขารู้อยู่แล้วว่าบ้านนี้ใครมีอำนาจใหญ่ที่สุด
ถึงพ่อเพื่อนเขาซึ่งเป็นตำรวจเมียศใหญ่ แต่คนที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้านาย
ของพ่อมันอีกทีก็คือแม่ของมันนั่นแหละ

‘นายก็รู้ที่อยู่...อย่าทำหน้าที่ไสชื่อ’

‘ฉันจะตอบแทนนายอย่างงาม’

‘เหอะ ฉันเอาคืนแน่ ไม่ต้องห่วงเลยเพื่อนรัก ว่าแต่ทำไมนายไป
เกี่ยวข้องกับคดีเบนทิลีย์ห้าคัมพังงานแต่งงานนี้ได้วะ... แล้วผู้หญิงบน
โรงพักเขาเป็นใคร’

คนถูกถามมองหน้าเพื่อนตัวเองแล้วยิ้มแบบขึ้นมึน นัยน์ตา
พราวระยับ

‘เรื่องมันยาว’

แทนฤทธิ์ พิระประกาศิต เหม่อลรอยไปถึงความฝันเมื่อคืน
ชอบตาคล้ำจันตักกับผิวขาวๆ แสดงให้เห็นว่าเจ้าตัวก็ไม่ได้หลับลึก
เท่าใดนัก

ไซแล้ว เรื่องมันยาว

สมาธิของแทนฤทธิ์กลับมา และมองเหล่าพ่อบ้านนับสิบที่กำลัง
วุ่นวายช่วยเขาแต่งตัวในห้องนอนซึ่งถูกสร้างไว้ในห้องทำงาน อยู่สูง
จากพื้นดินสามสิบชั้น ภายใต้อาคารสุดเอเลแกนซ์อย่างพิระประกาศิต-
ทาวเวอร์

พ่อบ้านคนหนึ่งหยิบเสื้อเชิ้ตมาให้เขาเลือก อีกหลายคนหยิบ
กางเกง สูท เนกไท ถาดนาฬิกา ถาดคัพลิ่งก์ ตามมาวางตรงหน้า
ชายหนุ่มตามลำดับ ยอมรับว่าเขาชินกับภาพเหล่านี้มาตั้งแต่เด็กๆ
เกิดมาก็มีคนล้อมหน้าล้อมหลัง เคยถามเหล่าบรรพบุรุษเช่นคุณปู่หรือ
คุณย่าเหมือนกันว่าจำเป็นต้องมีขนาดนี้เลยหรือ ท่านก็ได้แต่ตอบมา
ว่า...โตขึ้นก็รู้เอง

แล้วตอนนี้เขาอายุยี่สิบเจ็ดปีจะย่างยี่สิบแปด เขาประจักษ์แล้ว
ว่าตำแหน่งรองประธานฝ่ายการเงินหรือซีเอฟโอของพิระประกาศิต-
คอนโดแอนด์พร็อพเพอร์ตี้มัน เวลากินข้าวยังหาได้ยากยิ่ง เรื่องจิปาตะ
อื่นๆ หยุดคิดไปได้เลย เรื่องการแต่งกาย เสื้อผ้า อาหารการกินของเขา
จึงมีเหล่าพ่อบ้านจัดการให้ตลอด

“คัพลิงก์คูโปรดของผมล่ะ”

แทนฤทธิธำถามต่างๆ ที่ไม่ได้มองหน้าคู่สนทนา เมื่ออีกฝ่ายไม่ตอบ
ใบหน้าคมสันจึงเงยขึ้น หยุดการติดกระดุมเสื้อเชิ้ตคัตติงเนียบแบบ
ดับเบิลคัต

“ขึ้นไหนหรือครับ”

พอบ้านหน้าใหม่ดูอายุยังน้อยถาม และสิ่งที่ได้รับไม่ใช่คำตอบ
อย่างที่หวัง แต่เป็นเสียงถอนหายใจ ตามด้วยการย้อนถามกลับ

“คุณเพิ่งมาทำงาน?”

“เอ่อ...ใช่ครับ”

แทนฤทธิถอนหายใจพรีตอีกรอบ ครั้งนี้ทุกคนในห้องตัวแข็งที่อ
ทันที คงมีแต่หัวหน้าพอบ้านอายุหกสิบปีนามว่าสุเรนกระมังที่ยังกุมมือ
ไว้อย่างวางเฉย ประหนึ่งพร้อมรับระเบิดทุกลูกที่ผู้เป็นนายจะโยนให้

“ดอกไม้หนึ่งเดียวในกล่อง จำไว้ด้วยล่ะ ผมไม่ตอบคำถามใคร
บ่อย เพราะหากผมต้องตอบบ่อยๆ ผมอาจพลั้งปากส่งย้ายไปอยู่แถบ
ตะวันออกกลาง...ให้ไปช่วยแต่งตัวอูฐแทน”

แต่สิ่งที่หัวหน้าพอบ้านคิดกลับผิดไปถนัด เมื่อเจ้านายของเขา
อธิบายด้วยน้ำเสียงเรียบเย็น ทั้งยังมองไปที่คัพลิงก์คูนั้นด้วยดวงตา
อ่อนแสงลงอย่างเห็นได้ชัด

ผีเข้าคุณแทนหรืออย่างไร ปกติพอคุณจะอาละวาดจนใครก็เข้า
หน้าไม่ติด

“ครับท่าน”

แทนฤทธิพยักหน้า ก่อนจะรับคัพลิงก์รูปกุหลาบมาวางบนมือ
มุมปากร้ายกระตุกยิ้มน้อยๆ แต่พอเงยหน้าขึ้นมาเจอกับตานับสิบที่
กำลังอึ้งที่มองเขาเหมือนตัวประหลาด หน้าเขาก็เปลี่ยนเป็นดูดัน
ดังเดิม

ถ้าไม่ใช่คนที่สนิทสนมจริงๆ เขาไม่นิยมหลุดมาด ให้เห็นว่า

ตัวเขาเหมือนยักษ์กินคนเลยยิ่งดีเข้าไปใหญ่...เรื่องนี้มีที่มา

ย้อนกลับไปเมื่อสี่ปีก่อน แทนฤทธิ์เข้ามาทำงานในบริษัทของพี่ระประกาศิตด้วยตำแหน่งผู้ช่วยรองประธานฝ่ายการเงิน ดูเหมือนว่าเขาจะโดนครหาจากทิวสารทิศว่าใช้เส้น แถมยังมีบางคนในบอร์ดบริหารปรามาสเขาว่า ‘ไอ้หน้าอ่อน’

ก็ถูกนะ เขาไม่ปฏิเสธแม้แต่น้อยว่าหน้าเขายังอ่อนเยาว์ผิดแผกจากคนด่าลึบลับ แต่ที่ยอมไม่ได้คือการด่าเขาเอามันไว้ซึ่งเหตุผล ตอนนั้นด้วยฮอร์โมนที่พุ่งพล่านบวกกับหมั่นไส้คนมันหน้ามันโหนกเลยจัดการด้วยแม่ไม้มวยไทยที่คุณปู่สอน เริ่มด้วยท่ามอญยันหลัก พอผู้ชายคนนั้นจะชกกลับก็สวนด้วยปีกษาแหวกรัง หลังจากนั้นก็ดูเหมือนคนปากดีจะโกรธหนักจนยกขาขึ้นหมายจะเตะ เขาจึงจับหักงวงไอยราและจับด้วยหักคอเอราวัณ

กลายเป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โต บอร์ดบริหารรุ่นกันหมด เขาโดนสอบ และที่สำคัญโดนที่ประชุมทำให้แก้ปัญหาเรื่องของการบริหารความเสี่ยงเกี่ยวกับการเงินที่ตอนนั้นบริษัทกำลังเผชิญ มีเงื่อนไขว่าหากเขาทำได้ ตำแหน่งซีเอฟโอหรือรองประธานฝ่ายการเงินจะตกเป็นของเขา และคนที่เรียกเขาว่าไอ้หน้าอ่อนจะต้องขอโทษ

แต่ถ้าทำไม่ได้เขาจะต้องออกจากตำแหน่งผู้ช่วยรองประธานฝ่ายการเงินที่ดำรงอยู่ และจนกว่าจะอายุสามสิบปี เขาห้ามมีบทบาทใดๆ ในบริษัททั้งสิ้น

แทนฤทธิ์ยิ้มกริ่มและรับคำทำอย่างไม่เสียเวลาคิด ครั้งนั้นเขาวาดลวดลายโชว์ศักยภาพจนทุกคนอึ้ง การบริหารความเสี่ยงทางการเงินของพี่ระประกาศิตดีที่สุดในประเทศ และแน่นอนป้ายหินอ่อนบนโต๊ะทำงานของเขาตัดคำว่า ‘ผู้ช่วย’ ออกไป และกลายเป็น ‘รองประธานฝ่ายการเงิน’ ส่วนคนที่เรียกเขาว่าไอ้หน้าอ่อนก็ต้องมาขอโทษ นับแต่นั้นก็ไม่มีใครกล้าเทียบเขาอีก

“ผมเห็นคุณแทนชอบใส่คัพปลิงก็คุณนี่มาก ชอบดอกกุหลาบหรือ
ครับ คราวหลังผมจะให้ช่างทำอย่างที่คุณแทนชอบ” หัวหน้าพ่อบ้าน
อย่างสุเรนเสนหลังจากเห็นเจ้านายหนุ่มเจียบไปสักพัก

“คุณนี่ก็ไม่เท่าคุณนี่หรอก เพราะคุณนี่มันฝังใจ” ตอบอย่างไม่ได้
นำพาอะไรทั้งสิ้น แทนฤทธิ์ติดคัพปลิงก็เข้าที่กระดุมข้อมือเสื้อทั้งสอง
ข้าง และเปลี่ยนเรื่องคุย

“วันนี้ผมต้องทำอะไรบ้าง”

สุเรนหีบรายการนัดหมายขึ้นมาบอกผู้เป็นนายด้วยท่าทาง
สงบเสียงม “ตอนเช้ามีสัมภษณ์ผู้สมัครที่จะมาเป็นผู้ช่วยฝ่ายการ
ตลาดคนใหม่ ส่วนตอนบ่ายมีนัดกับคุณทิมเบอร์ตันครับ”

“ตอนค่ำล่ะ”

“ไม่มีอะไรครับ คุณแทนอยากดินเนอร์กับคุณผู้หญิงท่านไหน
เป็นพิเศษไหมครับ”

แทนฤทธิ์นี่หน้ากับการถามอย่างอ้อมๆ...เห็นเขาเป็นคนหนึ่งที่
ต้องนอนกับผู้หญิงทุกวันหรือไง ของอย่างนี้พักบ้างก็ได้

“ถามผมแบบนี้ ไม่เอาแต่ตาสลือกมาให้ผมเลิกเลยล่ะ”

“อยู่นี่แล้วครับ”

คนเป็นนายเกือบจะอ้าปากค้างกับหนังสือปีกหน้าตรงหน้า
กลอกตามองเพดานสองสามรอบ ก่อนจะทำตาขวางใส่พ่อบ้านใจกล้า
“ให้ตายเถอะคุณพ่อบ้าน ผมประชด”

“เรียนตามตรง ผมจำผู้หญิงของคุณแทนได้ไม่หมดหรอกครับ
เพราะฉะนั้นทำเป็นเล่มไว้เลยจะดีกว่า”

นี่เขาต้องขอบคุณด้วยไหม

“ไม่เอาคนไหนทั้งนั้น ไม่มีอารมณ์” เสียงขุนทำให้พ่อบ้านคน
อื่นเหงื่อแตกพลั๊ก ต่างจากสุเรนที่ยิ้มอย่างอารมณ์ดี

“ครับคุณแทน แฮ่ ห่าง ไกลเฮดส์ไปอีกก้าว”

“คุณพูดอะไรนะ”

“เปล่าครับคุณหนู...เอ๊ย คุณแทน ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ผมขอตัวก่อน”

“เทิญ”

ร่างเนียนขาวผุดผาดของคนที่ เป็นสาวสะพร้งอย่างฝันผ้าย ยืนอยู่หน้าตึกสูงเสียดฟ้ากว่าห้าสิบชั้น Birabkrasit Tower คืออักษร สีทองที่โชว์หราอยู่เหนือประตูใหญ่ เธอวางมาดเป็นสาวหัวสมัยใหม่ ความมั่นใจสูงที่พ่วงดีกรีปริญญาโทบริหารด้านการตลาดจากสถาบัน เทคโนโลยีแมสซาชูเซตส์ สหรัฐอเมริกา หรือ MIT

มือเรียวยาวถอดแว่นตาดำยี่ห้อมีค่าแพง เผยดวงตางามหวานที่กำลังไล่มองตึกตรงหน้าตั้งแต่ชั้นล่างจนถึงชั้นบนสุด รวบรวมของ มีค่าชิ้นสำคัญ ถ้าใครรู้ว่าทายาทคนเดียวของพรณสกุลอย่างเธอ เข้ามาสัมภาษณ์เพื่อจะได้ทำงานที่นี่ คงพากันฉงนปนแปลกใจ ก็ใน เมื่อบ้านเธอเองก็มีบริษัทที่ใหญ่ใช้เล่น

แต่ก็เท่านั้นละ เพราะตอนนี้มันมีค่าเท่ากับศูนย์

ฝูงชนมหาศาลย่านสีลมที่เดินสวนกันไปมาตึงผืนผ้ายให้เข้าสู่ ภาวค์เสมือนเมื่อครั้งเธออยู่กลางมหานครนิวยอร์ก เดรสเข้ารูปสีน้ำเงิน ภายได้สูทสีขาวยิ่งขับให้เธอโดดเด่น อดทนไค้เงี้ยวด้วยสัดส่วนที่ สมบูรณ์แบบ เหนือกว่าใครจะจินตนาการไปได้

ในสายตาของเธอชุดนี้ดูเหมาะสม เสริมความมั่นใจให้เป็นอย่าง มาก แต่กลับดูเช็กชี้ขี้ใจในสายตาทนุ่ๆ ออฟฟิศที่เดินเลยผ่าน แม้ กระทั่งผู้หญิงด้วยกันก็ยังอดที่จะหันมามองไม่ได้

เหตุการณ์แบบนี้เธอชินมาร่วมสิบปีแล้ว ยอมรับว่ารักษาหุ่น อย่างยอดเยี่ยม เพราะเคยอยากไปสมัครเป็นนางแบบชุดชั้นในชื่อ ก้องโลกอย่างวิกตอเรียซีเคริต ความสมบูรณ์แบบของรูปร่างจากความ

เพื่อฝันตอนเรียนไฮสกูลว่าจะได้ไปเดินแบบกระทอปไหล่ เทย์เลอร์ สวิฟต์ จึงส่งผลให้กลายเป็นจุดสนใจของทุกคนที่เข้ามาในชีวิตอย่างคาดไม่ถึง

ฝันฝ่ายหันเหความสนใจจากเรื่องอื่นวกเข้ามายังเรื่องสำคัญ เมื่อสองสามวันที่ผ่านมา เธอรีบตอบรับทันทีที่พีระประกาศิตติดต่อให้ มาสัมภาษณ์งาน หลังจากเธอสมัครไปก่อนหน้านี้

หญิงสาวอดชื่นชมการทำงานของที่นี่ไม่ได้เลย ตั้งแต่เรื่องการ สมัคร การติดต่อกลับล้วงทันสมัย น่าสนใจ นั่นแสดงว่าเขาใส่ใจ รวดเร็ว และก้าวหน้า

เรียวยาวก้าวเข้าสู่โถงใหญ่ชั้นแรก ผู้คนเดินกันให้ควัก เธอ คิดว่าจะเห็นภาพบริษัทเก่าแก่สุดเจิมเซยที่มีโต๊ะกันสูงเป็นช่องๆ ตั้งแต่ สมัยปฏิวัติอุตสาหกรรม แต่เปล่าเลย เพราะภายในพีระประกาศิต- ทาวเวอร์ตกแต่งหรูหราชนิดที่ยากจะหาใครมาเปรียบ

เหล่าพนักงานมีสีหน้ายิ้มแย้ม มองผ่านกระจกเห็นผู้คนกำลัง ประชุมกันเป็นห้องๆ เดกว่าที่นี้คงจัดการทำงานเป็นทีมเสียส่วนมาก ซึ่งตอบรับการเปลี่ยนแปลงของโลกได้อย่างดีเยี่ยม พนักงานทุกคน มีแท็บเล็ตในมือ และทุกที่มีโต๊ะกลมชาร์จแบตเตอรี่ เชื้อต่อการทำงาน ฉีกกฎสุดคลาสสิกที่ว่าห้ามจับเครื่องมือสื่อสารระหว่างทำงานเสียขาด ละบัน

ทว่าที่เธอพอรู้ บริษัทของพีระประกาศิตทำกำไรได้ปีละหลาย หมื่นล้าน เป็นเรื่องน่าประหลาดใจที่พวกเขาสนใจให้คนทำงานได้อย่าง ราบรื่น ท่ามกลางสิ่งยั่วยุอย่างโลกโซเชียลมีเดีย

ถ้าพวกผู้บริหารไม่เก่งมากในเรื่องสื่อสารกับคน จูงใจคน พวกเขา ก็คง...ช่างบงการ

คิดมาถึงตรงนี้ก็นึกขำ คนรวย ผู้บริหาร ทายาทธุรกิจหมื่นๆ ล้าน มีใครบ้างไม่เอาแต่ใจ

เธอเองก็ควรจะเป็นหนึ่งในนั้น แต่เมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับครอบครัว
ที่เคลียร์ไม่จบ จึงต้องจำยอมเป็น ‘ช้อยกเว้น’ ไปก่อน

ฝันฝ่ายเป็นอย่างดีไปยังเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ที่มีพนักงาน
บริการอยู่ หล่อนส่งยิ้มหวานมาแต่ไกลอย่างกระตือรือร้นจะให้ความ
ช่วยเหลือ

“ขอโทษนะคะ ดิฉันมาสัมภาษณ์งานในตำแหน่งผู้ช่วยรอง
ประธานฝ่ายการตลาด ไม่ทราบว่าจะต้องไปที่ไหน”

“ขอทราบชื่อด้วยค่ะ”

“ฝันฝ่าย พรรณสกุล ค่ะ”

หล่อนใช้แลบทอด้วยความเร็วแสง ก่อนหันมาตอบผู้มาเยือน
“หาป้ายชื่อในตะกร้าขวามือของคุณ ดิฉัน และขึ้นไปชั้นสิบสองได้
เลยค่ะ”

ช่างน่าประทับใจในบุคลิกของพนักงาน ไม่อยากนับเม็ดเงินที่
บริษัททุ่มไปกับการฝึกอบรม จนขัดเกลาผู้คนให้มีบุคลิกน่ายกย่อง
ซักอยากรู้แล้วคิดว่าผู้นำบริษัทแห่งนี้จะทรงภูมิแค่ไหน เดกว่าเขาคงอายุ
ไม่ต่ำกว่าห้าสิบ เป็นคุณลุงใจดีที่ไปเรียนต่างประเทศตั้งแต่สามสิบปี
ก่อน รู้จักจะเอากระเช้ารังนกเสริมสุขภาพติดมือมาฝาก

งานอันผู้ใหญ่นักให้รักให้หลงเธอถนัดเชี่ยวชาญ

“คุณแทนฤทธิคะ คุณอัสวให้มาเรียนเชิญไปร่วมสัมภาษณ์
การรับผู้ช่วยรองประธานฝ่ายการตลาดคนใหม่ค่ะ”

ใบหน้าคมสันของแทนฤทธิเอียงขึ้น ตาคมกริบเหลือบมอง
เลขขา หุ่นสั๊มที่กำลังค้าไม้ตะพลางโน้มตัวลงจนเห็นร่องอก แต่อย่า
เรียกว่าร่องเลย...เพราะนมทั้งสองเต้านั้นแทบจะทะลักใส่ลูกตาเขา
อยู่แล้ว

ชายหนุ่มกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก พยายามบอใจ

ตัวเองไม่ให้รับเลขาฯ หุ่นล่าสวาทเข้าทำงาน แต่พอเอาเข้าจริงก็อดไม่ได้ทุกที ถ้าพวกเธอตั้งใจทำงานสักหน่อย เขาคงไม่ต้องมานั่งทมรมานแบบนี้ แต่ที่รับมาก็คนๆ ก็ตั้งใจจะ ‘ยั่ว’ มากกว่าการเอาใจใส่ในหน้าที่

“เดี๋ยวผมไป” บอกเสียงแปร่งปร่าแค่นั้น ก่อนจะก้มลงเซ็นเอกสารด้วยลายมือยุกยิกจนแทบจะอ่านไม่ออก เสมือนไม่ได้ใส่ใจสิ่งยั่วยุตตรงหน้า ให้ตาย...หายใจเข้าพุท หายใจออกโธ แค่นี้หนึ่งหนอ

“ก่อนไป คลายเครียดกันก่อนไหมคะ...เจ้านาย”

เลขาฯ สาวไม่พูดเปล่า แต่ค่อยๆ ตะกระตุ่มเสื้อที่แทบจะขาด เพราะรังสิ่งกลมกลิ้งไว้ไม่อยู่ กระตุ่มเม็ดน้อยๆ ถูกปลดหลุดแค่สองเม็ด เต้าขนาดมहीมาก็ทะลั๊กออกมา

ถึงตอนนี้เขามองภาพตรงหน้าด้วยแวตาดตกใจมากกว่าจะร้อนแรง สาวเลขาฯ จอมยั่วอาศัยจังหวะที่เขาเผลอเข้ามาอกบคุมเป้ากางเกงด้วยความกระหาย

“เฮ้ย!” คนโดนจับขอรักอุทยานด้วยความตกใจ บัดมือสาวเจ้าออกเต็มกำลัง วินาทีหนึ่งชายหนุ่มรู้สึกเหมือนเธอจะบดบี้ของหวงของเขาให้แหลกคามือ นั่นยิ่งทำให้เขาแทบสิ้นสติ ดีดตัวฝั่งผละออกไปยืนที่อีกมุมหนึ่งของโຕະ

“คุณทำบ้าอะไร”

“ก็ช่วยเจ้านาย...ปลดปล่อยไฉละคะ” สาวเจ้าพร่ำไปก็เลื้อยไปบนโຕະด้วยท่าทางยั่วยวน

แต่สำหรับเขาตุคตุล้ายพะยูนกำลังขาดน้ำ หน้าอกของเธอถูไถไปกับโຕະกระຈกຈນมีเสียงเอี้ยด...อ้ำด น่าใจหาย จับพลันก้อนบางอย่างก็ตีสั้นมาจากช่องท้องถึงลำคอเขา ให้ตายเถอะ ภาพตรงหน้าสยงชะมัด

ถ้าเกิดโຕະกระຈกຈนั้นแตกเป็นเสียงๆ เพราะรับน้ำหนักสาวเจ้าไม่ไหว ชิ้นส่วนแหลมคมจะไม่ทิ่มเต้านั้นหรือ...เขาไม่อยากจะเห็น

เธอถูกเสียบเป็นบาร์บิคิวพะยูน

“ผมว่าคุณปลดปล่อยช่วยตัวเองมากกว่าจะช่วยผม...และคุณช่วยลงมาจากโต๊ะผมด้วย”

เขาหนีการวิ่งไล่ของสาวเจ้าโดยใช้โต๊ะเป็นตัวช่วยหลบ เธอมามุมนี้ เขาไปมุมโน้น ใจก็อยากวิ่งออกไปนอกห้อง แต่ติดที่คนอื่นจะมองเขาเป็นฝ่ายปกลูกไล่เธอมากกว่าที่จะคิดว่าเธอไล่ล่าเขา ก็เพราะเขา...เคยพลาดมาเยอะ

“คุณแทน! คุณจะเล่นตัวทำไม ฉันรู้ว่าคุณก็อยาก” เลขาฯ สาวจอมเหินเริ่มตวาดเมื่อไม่ได้ตั้งใจ หลังจากวิ่งไล่ตามเขาจนหอบ

“ผมอยาก...แต่ผมไม่ได้เอามั่ว”

“แน่ใจหรือคะ ใครๆ ก็รู้ว่าคุณนะแบบบอยตัวพ่อ”

“แต่คุณควรรู้ให้ครบนะ...ผมไม่ได้แบดแค่เรื่องผู้หญิง” ดวงตาทรงเสน่ห์มอมเธออย่างร้ายกาจ “ผมแบดทุกเรื่อง”

สิ้นเสียงของผู้บริหารหนุ่ม เหล่าบอดีการ์ดกว่าสิบคนก็กรูกันเข้ามาในห้อง ทุกคนยื่นเรียงแถวอยู่ในท่าเตรียมพร้อม รอแค่คำสั่ง เลขาฯ สาวกรีดร้องดังลั่นด้วยความอับอายปนตกใจ เขาจึงให้หนึ่งในเหล่าชายฉกรรจ์หาอะไรมาอุดปากเธอ

“พาเธอออกจากตึกนี้ อย่าให้ใครเห็น” สั่งลูกน้องตัวเองเสร็จก็หันมาทางอดีตเลขาฯ “ส่วนคุณเลขาฯ ตัดสินหากลับ นี่คือเช็คค่าจ้างงวดสุดท้าย และผมคงไม่ต้องบอกนะว่าคุณควรทำตัวยังไงต่อจากนี้”

จบประโยคนั้นสาวเจ้าก็น้ำตาไหลพราก เขาปรายตามองนิดหนึ่งก่อนจะติดกระดุมสุทอย่างมีมาด น้ำตาผู้หญิงเธอ...ไม่ละลายคนใจแข็งอย่างเขาหรอก เพราะโดนมารยาหญิงมาเยอะ แค่นี้รีบอกเลยว่าสกลิลอนุบาล

แทนฤทธิ์เดินออกจากห้องทำงานของตัวเอง ก่อนเอาผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อที่ซมับแล้วได้ลงมาตามไบหน้าคม ทั้งที่เพิ่งอาบน้ำเข้ามา

ทำงานได้ไม่นาน ให้ตายสิ เหยื่อออกง่ายเสียแบบนี้... เหนอะหนะ กระนั้นสาว ๆ ที่เขามีอะไรด้วยกลับคลั่งไคล้ บอกว่าเขาตัวหอม

หี ตัวหอมไปก็เท่านั้น เพราะไม่มีผู้หญิงคนไหนได้ดมไปตลอดชีวิตหรอก อย่างดีก็แค่ชั่วข้ามคืน

อัสว เดมอน พิระประกาศิต หนึ่งในผู้บริหารของพิระ-
ประกาศิต ตำแหน่งซีเอ็มโอหรือรองประธานฝ่ายการตลาด พ่วงด้วย
สถานภาพลูกพี่ลูกน้องของแทนฤทธิ์ ถกแขนงสุทพลิกดูนาฟิกาข้อมือ
เมื่อคนที่เขารออยู่ยังไม่โผล่มา

ปกติแทนฤทธิ์ไม่ใช่คนมาสาย แต่วันนี้ชักกว่าเวลานัดไปสิบนาที
แล้วก็ยังไม่เห็นหน้า... แปลก

ถอนหายใจยังไม่ทันสุด ประตูบานใหญ่ก็เปิดออก... ปรากฏร่าง
น้องชายตัวดีเดินเข้ามาอย่างรวดเร็วจนเสื้อสูทปลิวตามแรงลม

ขนาดแค่เดินเห็นก็ยิ่งเหมือนนายแบบอยู่บนแคตวอล์ก แกรม
ทุกๆ มาดของแทนฤทธิ์ไม่ว่าทำอะไร ทั้งยืน เดิน นั่ง นอน อารมณ์ดี
อารมณ์เสีย ก็เหมือนถูกตระเตรียมเอาไว้ล่วงหน้า กิริยาท่าทางนั้น
น่าหลงใหลได้ปลื้มไปหมด อย่างส์ปดาห์ที่แล้วตอนโดนปาปาร์ซี่ซีแอบ
ถ่ายรูป รูปที่ได้ก็หล่อเหลาผิดจากมนุษย์ปกติทั่วไปที่มักจะมีภาพหลุด
เวลาเผลอ มิน่า... ไครๆ ถึงคลั่งจนแทบจะฉีกทิ้งร่างแบ่งกัน

“ขอโทษที มีเรื่องวุ่นๆ นิดหน่อย”

“คงไม่ใช่เรื่องเลขาฯ สาวที่พร้อมจะกระโดดเอานมยัดหน้านาย
ทุกวินาทีใช่ไหม” เดมอนไม่ได้มองหน้าญาติของเขาด้วยซ้ำ

แทนฤทธิ์เฝ้าปากฮึดฮัดขัดใจกับท่าทางทำราวกับรู้ทุกอย่าง
ในโลกของผู้มีศักดิ์เป็นพี่ชายตัวเอง

“เกลียดนายวะ ไม่รู้สักอย่างจะเป็นไรไหม”

เดมอนขำในลำคออย่างชั่วร้ายเหมือนมีอะไรสะใจนักหนา และ

ยอมยกหน้าขึ้นมาสบตาน้องชายสุดที่รัก “แทนฤทธิ์ พี่ระประกาศิต จะมีสักกี่เรื่องล่ะ” ว่าพลางยกนิ้วขึ้นมานับ

“หนึ่งเรื่องงาน สองเรื่องผู้หญิง สามเรื่องผู้หญิง สี่เรื่องผู้หญิง”

“ห้าเรื่องเอาหมาของนายไปปล่อย” ว่าแล้วก็ชูหน้านิ้วขึ้นข้างแก้ม เอียงคอเล็กน้อย มุมปากแต่ยิ้ม

หึ อยากให้นักข่าวมาเห็นเหลือเกิน กล้าทำหน้าอย่างนี้ใส่คนที่ชายอย่างเขาเท่านั้นแหละ พออยู่ต่อหน้าสาธารณชนก็ปีปลุกยิ่งกว่าอะไร

“ถ้านายยุ่งกับหมาฉัน ฉันจะเอาเรื่องของนายวันนี้ไปบอกคุณ อารรรควุฒิ” คาคโทษเสรีจรรยาพิงส่งสัญญาณให้เริ่มสัมภาษณ์ได้หนึ่งในเลขชาฯ จึงเดินออกไปเชิญผู้เข้าสมัครคนแรก

“เอาพ่อฉันมาอ้างอีกแล้ว”

“ไม่เอาคุณย่ามาอ้างก็บุญแล้ว”

“ให้ได้อย่างนี้สิ...แล้วไหนล่ะ คนมาสัมภาษณ์” แทนฤทธิ์ซักตจิดๆ เพราะมองไปรอบห้องก็ไม่เห็นมีใครสักคน นอกจากกระจกบานใหญ่ซึ่งกั้นระหว่างห้องสองห้องตรงหน้า เป็นกระจกเคลือบฟิล์มจันดำสนิท ทำให้ไม่สามารถมองเห็นอีกฝั่งหนึ่งได้

แทนฤทธิ์หันไปมองหน้ารองประธานฝ่ายอื่นอีกสองคนที่ทำหน้าที่ไม่ถูก ได้แต่หลบแววตาแรงกล้าของเขา สุดท้ายก็ต้องกลับมามองคนนั่งข้างๆ อย่างเดมอรราวกับต้องการคำตอบ

คนเกิดก่อนสามปีแต่ความคิดโตกว่าเป็นสิบปีนั่งดูน้องชายส่งสายตาอาฆาตให้สองคนนั้นก็ถอนหายใจแถมเอือมระอา มีใครไม่กลัวแทนฤทธิ์บ้าง

“คุณอารรรควุฒิบอกว่าจากนี้ไปให้นายกับฉันสัมภาษณ์รับคนเข้าทำงานผ่านกระจกนี้ ไม่ให้เห็นหน้าค่าตาผู้สมัคร เพราะท่านบอกว่านายลำเอียงเอาแต่ผู้หญิงสวยๆ ตามสเปกเข้าทำงาน”

“ไม่ยุติธรรมเลย ทำไมทุกคนมองฉันเหมือนไอ้ที่นึกโรคจิตอย่างนั้นวะ”

เขาหล่อ มีผู้หญิงชอบเขาเยอะแล้วผิดตรงไหน สุเรนก็อีกคนเมื่อเช้าบอกว่าเขาห่างไกลเอดส์อีกก้าว เขาได้ยืนยันชัดเจน แต่ร้านจะเถียงกับคน สว. (สูงวัย)

เดมอนมองท่าทางชวนหัวของน้องชายซึ่งเริ่มบ่นเป็นหมิ่นผึ่ง “ลองอ่านหนังสือพิมพ์ดูบ้างสิ” คนเป็นพี่แนะนำ

คนถูกแนะนำมัมปากแน่น หายใจพีตพาดตามประสา เขารู้อยู่หรือว่าตัวเองมีข่าวไม่เว้นแต่ละวัน...แต่แล้วไงล่ะ เขาไม่สน

“แล้วฝ่ายนั้นเขาเห็นเราไหม”

“ไม่”

เป็นกระจกที่แปลกมาก

“แล้วทำเป็นกระจกทำไม เป็นผนังเลยไม่ดีกว่าหรือ ไม่ต้องเสียค่าเจาะ ค่าออกแบบกระจกประหลาด ค่าตกแต่งใหม่”

คนเราชอบทำอะไรให้ยุ่งยาก ยิ่งตระกูลเขาด้วยแล้ว ยิ่งยุ่ง อีรุงตุงนังอย่าบอกใคร

“พ่อนายบอกว่ากระจกมันไร้ความรู้สึกดี เหมือนอยู่ใกล้แต่จับต้องไม่ได้ เหมือนจะเห็นแต่ไม่เห็น” เดมอนฟังนักเก้ออธิบาย ก่อนเหล่มองน้องชาย “นายคงชอบ”

“นายไม่ใช่คนออกไปเดี๋ยวนี้ใช่ไหม...เพราะไอ้คอนเซปต์ที่นายว่ามาเมื่อก็มันเหมือนคนทำการตลาดเป็นคนคิดมากกว่าที่พ่อฉันจะเป็นคนคิด”

“เปล้า”

คำปฏิเสธเสียงสูงสั้นๆ ทำให้แทนฤทธิ์หน้าบึ้ง ดูก็รู้ว่าเขาโดนรุมแก๊ง

การคัดเลือกเข้าทำงานเริ่มจากผู้เข้าสัมภาษณ์คนแรก
เข้ามา และคนต่อไปตามลำดับ วันนี้มีคนที่ผ่านมารอบซักประวัติและ
ทดสอบความรู้สิบกว่าคน ในขณะที่เดมอนและรองประธานอีกสองคน
กำลังล้วงไส้ล้วงฟุงผู้เข้าสมัครอย่างหน้าดำคร่ำเครียด นิ้วของแทนฤทธิ์
ก็แตะหน้าจอบีบเส็ตไม่หยุด

“ทำอะไร”

“ป็นหุ่น”

“รู้ไหมเราสัมภาษณ์กันอยู่”

“อืม”

“อืมเนี่ยนะ”

“ก็วันนี้มันน่าเบื่อ ตอบแต่คำตอบเดิมๆ ฉันฟังมาสี่ปีแล้ว มีอะไร
เปลี่ยนบ้าง ทำได้แน่นอนค่ะ เชื่อมือฉันได้ ประสบการณ์ผมมากโข
ใครจะเก่งเกินกว่าฉันไม่มี ฉันว่าคนพวกนี้มาเกทับเรามากกว่า...ถาม
จริงนะพี่ชาย พวกเขาอยากได้งานหรือมาเพื่อข่มขู่เรากันแน่”

แล้วคนที่ป็นเสร็จก็หันไปหารองประธานอีกสองคน “พวกคุณ
ว่าไหม”

“ไม่ต้องมาหาแนวร่วมเลย คุณปู่ตั้งกฎขึ้นมาให้เราเป็นคนรับ
พนักงาน เราก็ควรจะได้ใจ และที่พวกเขาพูดแบบนั้นเพราะสนใจบริษัท
เราจริงไม่ใช่หรือ”

แทนฤทธิ์มองพี่ชายที่เขี้ยวกำลังงอกแล้วถอนหายใจ พี่ชายเขา
เคร่งครัดขนาดนี้ ก็รองๆ จากพระแล้วนะนั่น

ปกติการสัมภาษณ์ตำแหน่งสำคัญในบริษัทของพีระประกาศิต
ล้วนต้องผ่านการสัมภาษณ์จากแทนฤทธิ์และเดมอนทั้งสิ้น เพราะทั้ง
สองคนเป็นลูกชายของประธานบริหาร และเป็นหลานชายของผู้ก่อตั้ง
ทั้งสองคนต้องเรียนรู้งานทุกอย่าง โดยเฉพาะการรับคนเข้าทำงาน
อรรถเดชหรือปู่ของพวกเขาจะเคร่งเครียดมาก

“ฉันไม่ตี ROV ไปด้วยก็บุญแล้ว”

เดมอนหลับตาลงชมอารมณ์ นึกไม่ออกว่าแทนฤทธิ์ได้นิสัยนี้มาจากใคร ถ้าไม่เก่งจริง ป่านนี้คงโดนยึดตำแหน่งไปนานแล้ว

“แล้วนั่น ทำไมชอบตาดำแบบนั้น”

“นอนไม่หลับ”

คนถูกถามหลบสายตาผู้เป็นพี่ ภาพความฝันยังวนเวียนอยู่ในหัวเขาอย่างชัดเจนตั้งแต่เช้าจนถึงตอนนี้ ถึงแม้ว่ามันจะเป็นเพียงความทรงจำเมื่อสองปีที่แล้ว แต่แทนฤทธิ์ก็กลับฝันเห็นอยู่ทุกเมื่อเชิ่่วัน นอกจากนั้นเขายังฝันเห็นเรื่องราวต่างๆ ของ ‘เธอคนนั้น’ อยู่บ่อยครั้ง แถมพอปีหลังๆ ก็หนักขึ้นๆ จนเจียนจะคลั่งตายให้รู้แล้วรู้รอด

“สวัสดิ์ครับ คุณพร้อมจะสัมภาษณ์ไหม” เดมอนเทศนาเสร็จก็วกกลับมาสัมภาษณ์ผู้สมัครคนต่อไปตามสคริปต์คำถามที่เตรียมไว้

แทนฤทธิ์วางแท็บเล็ตลงก่อนนั่งฟังด้วยความเบื่อหน่าย ไม่รู้ว่าเพราะไม่เห็นหน้าคนสมัคร หรือเพราะยังไม่มีใครตอบถูกใจ คิดได้ยังไงเอากะจกมากางกั้น อดเห็นคนสวยๆ หมัด คอยดูนะ เขาจะถอดออกให้เกลี้ยง

“พร้อมค่ะ”

เสียงผู้หญิงหวานใสตอบกลับมาอย่างฉะฉาน ถึงจะหวานแต่ก็ดูมั่นใจ เรียกให้คนที่กำลังเบื่อโลกผินหน้ากลับมามองกระจก และมุมปากก็ค่อยๆ ยิ้มร้าย อากัปกริยานั้นทำให้ผู้บริหารระดับสูงสามคนในห้องถึงกับหน้าเฉือน คงไปลคิดไปว่าโรคบ้าเข้าสิงซีเอฟไอจอมเห็นอีกแล้ว

ด้วยล่วงรู้ความคิดของน้องชาย เดมอนเลยจะสั่งสอนเสียหน่อย สนใจสาวเจ้านัก จันเอาคำถามยากๆ ไปแล้วกันนะคุณผู้หญิง

“คุณสมัครในตำแหน่งผู้ช่วยรองประธานฝ่ายการตลาด คุณมีอะไรที่จะยืนยันความสามารถของตัวเองครับ เพราะคุณเองก็เพิ่งจบ

“ไม่มีประสบการณ์”

ชายหนุ่มเหลือบมองพี่ชายที่ขีดคำถามแรงใจไม่ปรานีเหมือนคนอื่นก็กระตุกยิ้มเล็กน้อย รู้อยู่หรือกว่าพี่ชายเขาแกล้ง แต่ไม่นึกถึงจิตใจเธอเลยหรือใจ เสียงยังเด็กอยู่เลย ปานนี้คุณเธอคงนั่งน้ำตาคลอเนื้อตัวแดงก่ำ จะร้องมิร้องแหล่

“ใช่ค่ะ ฉันเพิ่งจบจากเอ็มไอที ด้วยเกรดเฉลี่ย 4.00 ทั้งเรียน ป. โท และ ป. ตรี และยังเป็นทีหนึ่งของรุ่น ฉันทำวิทยานิพนธ์ร่วมกับอาจารย์สองท่าน ซึ่งท่านทั้งสองก็มีตำแหน่งเป็นศาสตราจารย์ นอกจากนี้ฉันยังตีพิมพ์เปเปอร์ทั้งหมดหกเปเปอร์ตั้งแต่เรียน ป. ตรี และงานทุกชิ้นก็ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง อันที่จริงฉันมีประสบการณ์ตอนฝึกงานที่บริษัทโทรศัพท์ระดับโลก และมีหนังสือรับรองทั้งจากอาจารย์และบริษัท”

แทนฤทธิ์ทิ้งมาดเงียบขรึมด้วยการหลุดขำลั่นเมื่อหญิงสาวร้ายจบ นอกจากเธอจะไฟแรงแล้วยังดูไร้เดียงสา แม่คุณยกเหตุผลมาปราบเสียจนสามคนที่นั่งข้างเขานิ่งอึ้งตั้งแต่คำถามแรก อย่างนี้ลีน่าสนใจ ค่อยควรค่าแก่การลุ่มนอย

ผู้เป็นที่ถึงกับเม้มปากแน่น ปรายตาคาดโทษน้องชายตัวดีที่ไม่เก็บอาการ แถมยังส่งซิกให้เขาเชิงว่า ‘เอาเลย ถามเธออีกสิ’

“คุณคิดว่าการตลาดคืออะไร” โยนคำถามเบสิกทว่าคือหัวใจของการตลาดให้เธอตอบ แน่นอนว่าคำถามนี้มีคะแนนมากโข พอจะตัดสินความรู้ ทักษะคนดี และประสบการณ์

“การอ่านใจค่ะ ฉันคิดว่ามันเกี่ยวกับจิตใจของคน”

“แปลว่าคุณอ่านใจเก่ง?”

แทนฤทธิ์โพล่งอย่างนี้กสนุก ก็แม่คุณดันตอบแบบวางกับดักให้ตัวเอง อีกอย่างพี่ชายเขาสัมภาษณ์ไม่เข้าใจเอาเสียเลย ถามด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมอย่างกับพูดแบบนั้น จะไปกระซอกมาดเย่อหยิ่ง

ของคุณเธอออกได้อย่างไร ต้องอย่างเขานี้ จะดูเหมือนกันว่าเธอจะแกลไปทางไหน

พี่ชายหันไปส่งสายตาปราชัยทันที แต่พอคุณตอกลับมากลับแบบไม่มีเสียง อ่านปากได้ว่า ‘รอดูฝีมือฉัน’

เดมอนสายหน้าขริม...‘ฝีมือนายฉันกลัว’

“ด้วยความเคารพ ฉันเก่งระดับหนึ่ง”

หิ เก่งจริงหรือเปล่า...“งั้นลองอ่านใจผมหน่อยสิว่ากำลังคิดอะไร”

“คุณคงกำลังสับสนประมาทฉัน และเรื่องนี้ฉันไม่ได้ใช้ทักษะด้วยซ้ำ เพราะแค่คำเสียงคุณฉันก็รู้แล้ว”

แทนฤทธิ์หลุดยิ้ม มือหนาลูบคางอย่างใช้ความคิด ชมวดคิ้วเข้ม ก่อนนี้บางอย่างดีๆ ออก

“จริงสิ...งั้นผมมีคำถามมาถามคุณหน่อย รองประธานบริษัทนี้ คนหนึ่งเขามีข่าวไม่เว้นแต่ละวันว่าเป็นคนเจ้าชู้ เป็นเสือผู้หญิง เป็นคนเห็นงาม คุณว่ามันจริงไหม”

เจอมุกนี้เข้าไป อยากรู้นักว่าเธอจะตอบอย่างไร คำถามละเอียดอ่อนเกี่ยวกับเจ้านาย ถ้าตอบไม่ถูกใจมีสิทธิ์เซกูดบายตั้งแต่ยังไม่เริ่ม แต่ถ้าแม่คุณตอบเอาใจเขาเกินจริง...ความเพก มันดูออก

ฝันผ่ายที่นั่งอยู่อีกฟากของกระจกชมวดคิ้ววงงวย มือบางทาบอก อยากรจะบอกหัวใจให้เดินช้าลงหน่อย แต่เธอคงสั่งไม่ได้ อีกอย่างทำไมเสียงของเขามันถึงกระทบกระเทือนความรู้สึกของเธอขนาดนี้ เสียงเหมือนใครบางคนที่เขาเคยรู้จัก...ว่าแต่ใครกัน

“มีควันจะไม่มีไฟได้อย่างไร แต่ฉันไม่ใช่คนที่จะตัดสินใจอะไรจากแค่ข่าวลือ”

“คุณตอบเหมือนหวานแห” เขายิ้มพราย ฟิงพนักเก้าอี้อย่างสบายอารมณ์

“ด้วยความสัตย์จริง ฉันตอบอย่างที่คุณคิด” ให้ตายเถอะ เธอกำลังจะฉีกตัวด้วยคำถามประหลาดๆ กับน้ำเสียงนุ่มนวลแฝงไปด้วยความหื่นห่ามนั้น

“ถ้าข้านั้นเป็นจริง คุณจะกลัวไหม”

ฝันร้ายตาโตขึ้น เธอกัดริมฝีปากอย่างครุ่นคิด ใครจะไม่กลัวบ้างล่ะ มีเจ้านายเป็นคนบ้ากาม แต่ถ้าแสดงออกว่ากลัว เขาไม่ยิ่งแก่ลั้งหรือหกรหรือ เมื่อสมัยเด็กๆ เธอกลัวอะไร เพื่อนๆ ก็เอาสิ่งนั้นแหละมาแก่ลั้ง แก่ลั้งจนเธอร้องไห้วิ่งหนีกลับบ้าน

“ไม่ค่ะ คนเจ้าชู้ เสือผู้หญิง คนหื่นกาม คือมนุษย์ธรรมดา คนหนึ่ง ในแง่การตลาดเราสามารถจูงใจได้ ไม่ได้พิเศษไปกว่าใคร”

“คุณควรจะกลัวนะ” เขาเตือนอย่างไม่จริงจังนัก เพราะต่อให้แม่สาวน้อยจะกลัว แต่ข้านี้แหละจะทำให้เธอเลิกกลัวเอง แค่คิดถึงวิธีทำให้คลายความกลัว เนื้อตัวเขาก็สั่นแล้ว

“ถ้าฉันฉันขอเดาว่าคุณนั้นคงเป็นคุณ” ฝันร้ายใส่ความมั่นใจหน้าเข้าไปอีก ทั้งที่ในใจกำลังปั่นป่วน เธอจะรอดพ้นเงื้อมมือเขาจนกว่าภารกิจจะสำเร็จไหม

“ผมมองออกว่าคุณเป็นคนเก่ง” จะเก่งเรื่องอื่นด้วยหรือเปล่านะ ชักอยาการู้

“ใครที่ทำให้คุณรักการตลาดเป็นคนแรก...ฟิลิป คอตเลอร์... อิงวาร์ คัมพราด... สตีฟ จอบส์... แอนนิต้า ร็อดดิก...”

ฟังเขาไล่รายชื่อนักการตลาดชื่อดังของโลกด้วยน้ำเสียงชวนผ่อนคลาย ฝันร้ายก็ยิ้มหวานหยด เธอมักจะมีความสุขเมื่อได้เอ่ยถึงผู้ที่ทำให้เธอมีแรงบันดาลใจจนมีแรงผลักดันให้เรียนจบได้ดีขนาดนี้ แต่คนถามคงไม่รู้ว่าหนึ่งในชื่อที่เขาพูดมานั้นตรงกับใจเธอ

“ฟิลิป คอตเลอร์ ค่ะ” เธอตอบ

“Marketing is everything (การตลาดคือทุกสิ่ง) เหยอ น่าสนใจ

นี่”

“แล้วใครทำให้คุณรักเป็นคนแรก แบบชายหญิงนะ ไม่ต้องตอบว่าพ่อแม่ละ” ทำยประโยคติดเสียงหัวเราะหุ่ๆ

คนฟังพากันยิ้มตาม...ยกเว้นเดมอน พี่ชายอย่างเขาเห็นเค้ากลาง แล้วว่าหายนะกำลังมาเยือน เจ้าน้องบ้ากำลังถูกใจสาวเจ้า

“เค้าเป็นผู้ชายที่สมบูรณ์แบบ แต่ร้ายกาจคะ” ตอบพลางคิดไปถึงรุ่นพี่เล่หรือรายเมื่อสิบปีที่แล้ว แน่นนอนว่าเขาหล่อ รวย ฉลาด หรือจะเป็นคำใดๆ ที่ยกมาเปรียบเปรยให้ควรค่าแก่คำว่าสมบูรณ์แบบ แต่นิสัยกลับร้ายกาจนัก สกิลเจ้าเล่ห์นั้นอยู่เคียงคู่กับความฉลาดเสียจนแยกไม่ออก ไม่รู้ว่าเขาคนนั้นอยู่ที่ไหน แต่เธอเดาว่าคงไกลกันสุดขอบโลก และขอเดาอีกว่าป่านนี้เขาคนนั้นคงนั่งปั้นหัวผู้หญิงหน้าโง่ที่หลงใหลได้ปลื้มเสียจนพวกหล่อนถอนตัวไม่ขึ้น

“ฟังดูแล้วมีเสน่ห์มาก”

“มากพอๆ กับความเจ้าเล่ห์ของเขา”

จะว่าไป คำนิยามที่เธอสร้างขึ้นมันก็คล้ายกับบุคลิกของเขาชอบกล เขายอมรับว่าตัวเองร้ายกาจ ไม่ใช่คนที่ดีเด่นอะไรมากมายเอา...ก็เขาไม่ใช่พระนี่ และยังไม่บรรลุนิรันดร์ เพราะงั้นความร้ายกาจสำหรับเขาเลยเป็นเพียงนิสัยธรรมดาของปฤชน แล้วตอนนี้เขาก็ครั้นเนื้อครั้นตัว อยากรู้จักสาวน้อยจอมเถียงคนนี้เสียแล้ว อย่างที่บอก...วิสัยปฤชน

“ผมอยากรู้จักคุณซะแล้วสิ”

“คุณจะแสดงความเป็นสุภาพบุรุษให้ฉันประจักษ์ใช้ไหมคะ” เธอร้องขอน้ำเสียงแว่ววน

“หี ต่อรองแก่งไปแล้วนะครี”...“อยู่ที่คุณตีความหมายคำว่าสุภาพบุรุษไปแบบไหน แต่ผมมีแบบเฉพาะเจาะจงที่อยากใช้กับคุณ”

“หวังว่ามันจะไม่มากไปนะคะ”

“ผมหวังว่าคุณจะไม่ปฏิเสธบริษัทของเรา”

“ถ้าคุณให้โอกาส ฉันจะทำให้เต็มที่...เรื่องงานนะคะ”

“รับรองจะไม่มีเรื่องอื่น...ถ้าคุณไม่เต็มใจ”

บทสนทนาสิ้นสุด เดมอนกุ่มขมับ เหลือบมองน้องชายสุดแสน
ที่นั่งยิ้มอย่างอารมณ์ดี

“แทน”

คนหน้ามีนหันมามองพี่ชาย “ว่าไง”

“นายคงไม่ได้คิดทำอะไรพิเรนทร์อย่างที่ฉันกำลังกลัวอยู่ใช่ไหม”

“แล้วนายกำลังกลัวอะไรล่ะ” แกล้งถามไปอย่างนั้น ทั้งที่รู้อยู่
แกลใจ เขายังหยุดยั้งไม่ได้ ดูท่าวันนี้สุเรนคงต้องผิดหวัง

“กลัวว่านายกำลังจะคิดไม่ซื่อกับว่าที่ผู้ช่วยรองประธานฝ่าย
การตลาด” เดมอนเห็นพ่อคุณเอียงหน้ามาหา ตาโตอย่างทิ้งๆ คงกำลัง
อึ้งที่พี่อย่างเขาตัดสินใจรับเธอเป็นผู้ช่วยคนใหม่อย่างรวดเร็ว

“ตกลงนายรับแม่สาวน้อยจอมเถียงเข้าทำงานแล้วใช่ไหม”
แววตาน้องชายเต็มไปด้วยแผนการสารพัด

“ก็เพราะเขามีความสามารถ เก่งขนาดนี้ไม่ได้หาได้ง่ายๆ นะ
แทน”

แทนฤทธิ์มองพี่ชายตัวเองที่ลอยหน้าลอยตาตอบแล้วก็พยัก
หน้าหงิกๆ คล้ายเห็นด้วย “ฉันเองก็รับ...เพราะอยากให้เขามาเถียงบน
เตียงฉัน”

“แทน!”

เสียงตวาดของเดมอนทำให้รองประธานอีกสองคนเกือบตกเก้าอี้
สถานการณ์ที่คล้ายกับภูเขาไฟใกล้ปะทุทำให้คนนอกอย่างพวกเขา
ต้องรีบขอตัวไปเข้าห้องน้ำ เดมอนหันไปมองสองคนนั้นพร้อมกับส่ง
สายตาขอลูกแก๊วให้ ก่อนหันมาหาคนชอบก่อเรื่องอีกรอบ

ให้มันได้อย่างนี้สิ เคยบอกก็ครั้งแล้วว่าย่ายุ่งกับพนักงานใน

บริษัท แคเหล้าลูกคุณหนูไฮโซทั้งหลายก็คงไม่พอหรือไง

“ฝากบอกพ่อฉันด้วยนะ ว่ายังงี้ก็หยุดฉันไม่ได้”

“แล้วนายแน่ใจหรือว่าเขาจะสวຍตามสเปกนาย” เพราะดูพ่อคุณจะมีนอกรมึนใจเหลือเกินว่าเรดาร์รับสัญญาณเรื่องผู้หญิงจะตรงเป๊ะ ไม่คลาดเคลื่อน

“แค่ฟังเสียงฉันก็รู้แล้ว” น้องชายตอบอย่างมั่นใจพลางลุกขึ้นจากที่นั่ง “แล้วนั่นจะไปไหน ยังสัมผัสภาพไม่ครบเลย”

“พักกลางวัน และฉันกำลังจะไปทำความรู้จักกับสาวน้อยคนนี้เสียหน่อย”